

Logopedia stopień II semestr 4

Spis treści:

1. Procedury lingwistyczne w postępowaniu logopedycznym: dialog i narracja
2. Programy wspomaganie zdrowienia osób z zaburzeniami sprzężonymi
3. Dietetyka a zaburzenia rozwoju komunikacji
4. Andragogika
5. Dykcja
6. Technika mówienia
7. Rehabilitacja głosu i mowy osób laryngektomowanych
8. Rehabilitacja głosu osób po laryngektomii całkowitej
9. Zaburzenia komunikacji w chorobach otępiennych
10. Zaburzenia otępienne w schorzeniach neurologicznych – postępowanie logopedyczne
11. Zaburzenia emisji głosu i techniki mówienia osób w wieku senioralnym
12. Zaburzenia słuchu i głosu u osób w wieku senioralnym
13. Diagnoza różnicowa zaburzeń komunikacji w otępieniach
14. Diagnoza różnicowa zaburzeń komunikacji w afazji
15. Praktyka zawodowa ciągła logopedyczna/ neurologopedyczna/ gerontologopedyczna w ośrodkach logopedycznych/ placówkach opiekuńczo-wychowawczych i medycznych świadczących terapię osobom z zaburzeniami mowy spowodowanymi uszkodzeniami OUN
16. Programowanie postępowania neurologopedycznego
17. Programowanie postępowania logopedycznego w zakresie wczesnego wspomaganie rozwoju dziecka
18. Zaburzenia orofacjalne a odruchy prymarne – postępowanie neurologopedyczne
19. Karmienie kliniczne
20. Neonatologia
21. Wczesne wspomaganie rozwoju dziecka
22. Praktyczne śródroczne warsztaty zawodowe w Studenckiej Poradni Logopedycznej UPH
23. Praktyka zawodowa śródroczna neurologopedyczna zaburzeń mowy towarzyszącym chorobom neurologicznym osób w wieku senioralnym
24. Seminarium magisterskie

Sylabus przedmiotu / modułu kształcenia		
Nazwa przedmiotu/modułu kształcenia:		Procedury lingwistyczne w postępowaniu logopedycznym: dialog i narracja
Nazwa w języku angielskim:		Linguistic procedures in speech therapy proceedings: dialogue and narration
Język wykładowy:	polski	
Kierunek studiów, dla którego przedmiot jest oferowany:		Logopedia
Jednostka realizująca:	Wydział Nauk Humanistycznych	
Rodzaj przedmiotu/modułu kształcenia (obowiązkowy/fakultatywny):		obowiązkowy
Poziom modułu kształcenia (np. pierwszego lub drugiego stopnia):		drugiego stopnia
Rok studiów:	drugi	
Semestr:	czwarty	
Liczba punktów ECTS:	1 ECTS	
Imię i nazwisko koordynatora przedmiotu:		dr hab. Alina Maciejewska, prof. UPH
Imię i nazwisko prowadzących zajęcia:		dr Marta Krakowiak
Założenia i cele przedmiotu:		Pogłębienie wiedzy na temat lingwistycznych metod diagnozowania logopedycznego.
Symbol efektu	Efekt uczenia się: WIEDZA	Symbol efektu kierunkowego
W_01	Student ma świadomość, iż narracja jako narzędzie pozwala na ocenę możliwości poznawczych człowieka.	K_W05
W_02	Student odróżnia opowiadanie od opisu i zna ich komponenty.	K_W04
W_03	Student zna strukturę dialogu, poszczególne elementy wymiany.	K_W08
Symbol efektu	Efekt uczenia się: UMIEJĘTNOŚCI	Symbol efektu kierunkowego
U_01	Student wykorzystuje wiedzę na temat poszczególnych elementów dialogu w diagnozowaniu logopedycznym.	K_U01
U_02	Student umie przeprowadzić badanie możliwości poznawczych i językowych z wykorzystaniem historyjek obrazkowych.	K_U03
U_03	Student umiejętnie wykorzystuje różne rodzaje pytań w postępowaniu logopedycznym.	K_U02
Symbol efektu	Efekt uczenia się: KOMPETENCJE SPOŁECZNE	Symbol efektu kierunkowego
K_01	Student ma świadomość, że dialog stanowi najważniejszą formę ludzkich zachowań językowych.	K_K05
K_02	Student ma świadomość postępowania zgodnie z zasadami etyki zawodowej i dba o godność pacjenta.	K_K03

Forma i typy zajęć:	Wykład – 15 godzin.
Wymagania wstępne i dodatkowe:	
Wiedza na temat zachowań językowych, roli dialogu i sprawności narracyjnych w postępowaniu logopedycznym.	
Treści modułu kształcenia:	
<ol style="list-style-type: none"> 1. Dialog i jego procedury: dialogi zogniskowane i rozproszone; mini-struktura dialogu – wymiana; rozmowa jako sekwencja wymian; spójność dialogu; pytanie, jako inicjacja wymiany – typy pytań. 2. Opowiadanie – ciąg następujących po sobie sytuacji odniesienia. Procedury opowiadania: sytuacja odniesienia; linia narracji; struktura tekstu; pejzaż psychiczny; miejsce narratora w tekście. 3. Opis – językowe odzwierciedlenie zjawiska: typy opisów. 4. Struktura opisu sytuacji: generalizacja zdarzeń; przestrzenność ujęta w tekście; prezentatywność zdarzeń. 5. Analiza rozmów i narracji różnych zaburzeń mowy. 	
Literatura podstawowa:	
<ol style="list-style-type: none"> 1. Grabias S., Język w zachowaniach społecznych, Lublin 2019. 2. Bokus B., Świat fabuły w narracji dziecięcej, Warszawa 2000. 3. Bokus B., Tworzenie opowiadań przez dzieci. O linii i polu narracji, Kielce 1991. 4. Warchała J., Dialog potoczny a tekst, Katowice 1992. 	
Literatura dodatkowa:	
<ol style="list-style-type: none"> 1. Boniecka B., Struktura i funkcje pytań w języku polskim, Lublin 2000. 2. Domagała A., Zachowania językowe w demencji. Struktura wypowiedzi w chorobie Alzheimera, Lublin 2007. 3. Panasiuk J., Afazja a interakcja. Tekst – metatekst – kontekst, Lublin 2012. 	
Planowane formy/działania/metody dydaktyczne:	
Wykład, dyskusja, nagrania audiowizualne.	
Sposoby weryfikacji efektów uczenia się osiągniętych przez studenta:	
Kolokwium zaliczeniowe.	
Forma i warunki zaliczenia:	
Metody oceny: zaliczenie z oceną, aktywny udział w ćwiczeniach.	
Bilans punktów ECTS:	
Studia stacjonarne	
Aktywność	Obciążenie studenta
Udział w wykładach	15 godzin
Samodzielne przygotowanie się do wykładu	7 godzin
Samodzielne przygotowanie się do zaliczenia	3 godzin
Sumaryczne obciążenie pracą studenta	25 godzin
Punkty ECTS za przedmiot	1 ECTS

Sylabus przedmiotu / modułu kształcenia		
Nazwa przedmiotu/modułu kształcenia:		Programy wspomaganie zdrowienia osób z zaburzeniami sprzężonymi
Nazwa w języku angielskim:	Recovery programs for people with conjugated disorders	
Język wykładowy:	polski	
Kierunek studiów, dla którego przedmiot jest oferowany:		Logopedia
Jednostka realizująca:	Wydział Nauk Humanistycznych	
Rodzaj przedmiotu/modułu kształcenia (obowiązkowy/fakultatywny):		fakultatywny
Poziom modułu kształcenia (np. pierwszego lub drugiego stopnia):		drugiego stopnia
Rok studiów:	drugi	
Semestr:	czwarty	
Liczba punktów ECTS:	2 ECTS	
Imię i nazwisko koordynatora przedmiotu:		mgr inż. Agnieszka Decyk
Imię i nazwisko prowadzących zajęcia:		mgr inż. Agnieszka Decyk
Założenia i cele przedmiotu:		Przygotowanie studenta do prowadzenia poradnictwa żywieniowego dla pacjentów z zaburzeniami sprzężonymi.
Symbol efektu	Efekt uczenia się: WIEDZA	Symbol efektu kierunkowego
W01	Posiada pogłębioną wiedzę z zakresu biologicznych, neurologicznych, neuropsychologicznych, psychiatrycznych, genetycznych, a w szczególności ma pogłębioną wiedzę na temat podstawowych teorii, metodologii, terminologii ogólnej i szczegółowej z zakresu zasad racjonalnego żywienia, składników żywności, żywienia osób zaburzeniami sprzężonymi.	K_W02
W02	W pogłębionym stopniu zna metody diagnostyczno-terapeutyczne stosowane w profilaktyce żywieniowej i leczenia osób z zaburzeniami sprzężonymi.	K_W05
W03	W pogłębionym stopniu zna objawy, etiologię i patomechanizm wpływu nadmiernego i niedoborowego spożycia składników pokarmowych na rozwój schorzeń dietozależnych, jak również wiedzę o możliwościach ich wykorzystania w leczeniu osób z zaburzeniami sprzężonymi.	K_W08
Symbol efektu	Efekt uczenia się: UMIEJĘTNOŚCI	Symbol efektu kierunkowego
U01	Potrafi testować, dobrać metody i narzędzia diagnostyczno-terapeutyczne oraz dokonywać ich weryfikacji, interpretuje otrzymane wyniki.	K_U03
U02	Potrafi dostosowywać rodzaj interwencji do potrzeb i możliwości pacjenta, jego wieku.	K_U06
Symbol	Efekt uczenia się: KOMPETENCJE SPOŁECZNE	Symbol efektu

efektu		kierunkowego
K01	Jest gotów do niesienia pomocy osobom z zaburzeniami sprzężonymi z przekonaniem o sensie, wartości i potrzebie działań terapeutycznych oraz wspiera pomocą opiekunów, nauczycieli, rodziców.	K_K01
K02	Jest gotów do przestrzegania zasad etyki zawodu i działania na rzecz podtrzymywania etosu zawodowego, troszczy się o odpowiedzialne pełnienie ról zawodowych.	K_K03
Forma i typy zajęć:		Ćwiczenia – 15 godzin.
Wymagania wstępne i dodatkowe:		
Umiejętność planowania zapotrzebowania na energię i składniki odżywcze w opraniu o zalecenia żywieniowe i obowiązujące normy. Opanowanie wiedzy i umiejętności z kształtowania zachowań żywieniowych pacjentów z zaburzeniami sprzężonymi.		
Treści modułu kształcenia:		
<ol style="list-style-type: none"> 1. Zaburzenia sensoryczne pacjentów z zaburzeniami sprzężonymi a sposób odżywiania. 2. Rola diety w terapii pacjentów z zaburzeniami sprzężonymi. 3. Zwyczajowe jadłospisy pacjentów z zaburzeniami sprzężonymi (studium przypadku) – ocena sposobu żywienia. 4. Terapia integracji sensorycznej a kształtowanie zachowań żywieniowych u pacjentów z zaburzeniami sprzężonymi – zajęcia w terenie. 5. Testy diagnostyczne wykorzystywane w terapii żywieniowej dzieci z autyzmem. 6. Dieta dla pacjenta z zaburzeniami sprzężonymi – studium przypadku. 		
Literatura podstawowa:		
<ol style="list-style-type: none"> 1. Shaw W. i in., Autyzm. Leczenie zaburzeń ze spektrum autyzmu. Wydawnictwo Fraszka Edukacyjna 2016. 2. Shaw W. i in., Biologiczne leczenie autyzmu i PDD. Wydawnictwo Fraszka Edukacyjna 2016. 		
Literatura dodatkowa:		
<ol style="list-style-type: none"> 1. Kawicka A., Regulska-Iłlow B., How nutritional status, diet and dietary supplements can affect autism. a review. Rocz Panstw Zakł Hig 2013; 64 (1), s. 1-12. 2. Buie T., The Relationship of Autism and Gluten. Clin Ther. 2013, 35, s. 578–583. 3. Kral T.V.E. et al., Child Eating Behaviors and Caregiver Feeding Practices in Children with Autism Spectrum Disorders. Public Health Nursing 2014, Vol. 32, No. 5, pp. 488–497. 4. Strati F. et al., New evidences on the altered gut microbiota in autism spectrum disorders. Microbiome 2017, 5, s. 24. 		
Planowane formy/działania/metody dydaktyczne:		
Ćwiczenia, zajęcia warsztatowe, praca indywidualna i w grupach obejmująca studium przypadku.		
Sposoby weryfikacji efektów uczenia się osiąganym przez studenta:		
<p>Kolokwia w trakcie trwania semestru. Weryfikacja kształcenia w zakresie umiejętności następuje na kolokwium oraz poprzez przygotowanie sprawozdań ze studium przypadku klinicznego.</p> <p>Weryfikacja efektów kształcenia w zakresie wiedzy i kompetencji społecznych następuje na kolokwium w czasie ćwiczeń.</p>		
Forma i warunki zaliczenia:		
<p>Warunek uzyskania zaliczenia przedmiotu:</p> <p>a) uzyskanie łącznie co najmniej 51% ogólnej liczby punktów ze wszystkich form zaliczenia(kolokwia,</p>		

sprawozdania):

- 0 – 50%: niedostateczny,
- 51 – 60%: dostateczny,
- 61 – 70%: dostateczny plus,
- 71 – 80%: dobry,
- 81 – 90%: dobry plus,
- 91 – 100%: bardzo dobry.

b) elementy wpływające na ocenę:

- kolokwia 30%,
- sprawozdania 20%.

Bilans punktów ECTS:

Studia stacjonarne

Aktywność

Obciążenie studenta

Udział w ćwiczeniach

15 godzin

Udział w konsultacjach z przedmiotu

10 godzin

Przygotowanie się do ćwiczeń

10 godzin

Samodzielne przygotowanie się do zaliczeń

15 godzin

Sumaryczne obciążenie pracą studenta

50 godzin

Punkty ECTS za przedmiot

2 ECTS

Sylabus przedmiotu / modułu kształcenia		
Nazwa przedmiotu/modułu kształcenia:	Dietetyka a zaburzenia rozwoju komunikacji	
Nazwa w języku angielskim:	Dietetics and communication development disorders	
Język wykładowy:	polski	
Kierunek studiów, dla którego przedmiot jest oferowany:	Logopedia	
Jednostka realizująca:	Wydział Nauk Humanistycznych	
Rodzaj przedmiotu/modułu kształcenia (obowiązkowy/fakultatywny):	fakultatywny	
Poziom modułu kształcenia (np. pierwszego lub drugiego stopnia):	drugiego stopnia	
Rok studiów:	drugi	
Semestr:	czwarty	
Liczba punktów ECTS:	2 ECTS	
Imię i nazwisko koordynatora przedmiotu:	mgr inż. Agnieszka Decyk	
Imię i nazwisko prowadzących zajęcia:	mgr inż. Agnieszka Decyk	
Założenia i cele przedmiotu:	Przygotowanie studenta do prowadzenia poradnictwa żywieniowego dla pacjentów z zaburzeniami rozwoju komunikacji.	
Symbol efektu	Efekt uczenia się: WIEDZA	Symbol efektu kierunkowego
W01	Posiada pogłębioną wiedzę z zakresu biologicznych, neurologicznych, neuropsychologicznych, psychiatrycznych, genetycznych, a w szczególności ma pogłębioną wiedzę na temat podstawowych teorii, metodologii, terminologii ogólnej i szczegółowej z zakresu zasad racjonalnego żywienia, składników żywności, żywienia osób zaburzeniami komunikacji.	K_W02
W02	W pogłębionym stopniu zna metody diagnostyczno-terapeutyczne stosowane w profilaktyce żywieniowej i leczenia osób z zaburzeniami komunikacji.	K_W05
W03	W pogłębionym stopniu zna objawy, etiologię i patomechanizm wpływu nadmiernego i niedoborowego spożycia składników pokarmowych na rozwój schorzeń dietozależnych, jak również wiedzę o możliwościach ich wykorzystania w leczeniu osób z zaburzeniami komunikacji.	K_W08
Symbol efektu	Efekt uczenia się: UMIEJĘTNOŚCI	Symbol efektu kierunkowego
U01	Potrafi testować, dobrać metody i narzędzia diagnostycznoterapeutyczne oraz dokonywać ich weryfikacji, interpretuje otrzymane wyniki.	K_U03
U02	Potrafi dostosowywać rodzaj interwencji do potrzeb i możliwości pacjenta, jego wieku.	K_U06
Symbol efektu	Efekt uczenia się: KOMPETENCJE SPOŁECZNE	Symbol efektu kierunkowego

K01	Jest gotów do niesienia pomocy osobom z zaburzeniami sprzężonymi z przekonaniem o sensie, wartości i potrzebie działań terapeutycznych oraz wspiera pomocą opiekunów, nauczycieli, rodziców.	K_K01
K02	Jest gotów do przestrzegania zasad etyki zawodu i działania na rzecz podtrzymywania etosu zawodowego, troszczy się o odpowiedzialne pełnienie ról zawodowych.	K_K03
Forma i typy zajęć:		Ćwiczenia – 15 godzin.
Wymagania wstępne i dodatkowe:		
Umiejętność planowania zapotrzebowania na energię i składniki odżywcze w opraniu o zalecenia żywieniowe i obowiązujące normy. Opanowanie wiedzy i umiejętności z kształtowania zachowań żywieniowych pacjentów z zaburzeniami sprzężonymi. Przygotowanie studenta do prowadzenia poradnictwa żywieniowego dla pacjentów z zaburzeniami ze spektrum autyzmu.		
Treści modułu kształcenia:		
<ol style="list-style-type: none"> 1. Zaburzenia sensoryczne pacjentów z zaburzeniami rozwoju komunikacji a sposób odżywiania. 2. Rola diety w terapii pacjentów z zaburzeniami komunikacji. 3. Zwyczajowe jadłospisy pacjentów z zaburzeniami komunikacji (studium przypadku) – ocena sposobu żywienia. 4. Terapia integracji sensorycznej a kształtowanie zachowań żywieniowych u pacjentów z zaburzeniami komunikacji – zajęcia w terenie. 5. Testy diagnostyczne wykorzystywane w terapii żywieniowej dzieci z autyzmem. 6. Dieta dla pacjenta z zaburzeniami komunikacji – studium przypadku. 		
Literatura podstawowa:		
<ol style="list-style-type: none"> 1. Shaw W. i in., Autyzm. Leczenie zaburzeń ze spektrum autyzmu. Wydawnictwo Fraszka Edukacyjna 2016. 2. Shaw W. i in., Biologiczne leczenie autyzmu i PDD. Wydawnictwo Fraszka Edukacyjna 2016. 		
Literatura dodatkowa:		
<ol style="list-style-type: none"> 1. Kawicka A., Regulska-Ilow B., How nutritional status, diet and dietary supplements can affect autism. a review. Roczn. Państw. Zakł. Hig. 2013; 64 (1), s. 1-12. 2. Buie T., The Relationship of Autism and Gluten. Clin Ther. 2013, 35, s. 578–583. 3. Kral T.V.E. et al., Child Eating Behaviors and Caregiver Feeding Practices in Children with Autism Spectrum Disorders. Public Health Nursing 2014, Vol. 32, No. 5, pp. 488–497. 4. Strati F. et al., New evidences on the altered gut microbiota in autism spectrum disorders. Microbiome 2017, 5, s. 24. 		
Planowane formy/działania/metody dydaktyczne:		
Ćwiczenia, zajęcia warsztatowe, praca indywidualna i w grupach obejmująca studium przypadku.		
Sposoby weryfikacji efektów uczenia się osiągniętych przez studenta:		
<p>Kolokwia w trakcie trwania semestru. Weryfikacja kształcenia w zakresie umiejętności następuje na kolokwium oraz poprzez przygotowanie sprawozdań ze studium przypadku klinicznego.</p> <p>Weryfikacja efektów kształcenia w zakresie wiedzy i kompetencji społecznych następuje na kolokwium w czasie ćwiczeń.</p>		
Forma i warunki zaliczenia:		
<p>Warunek uzyskania zaliczenia przedmiotu:</p> <ol style="list-style-type: none"> a) uzyskanie łącznie co najmniej 51% ogólnej liczby punktów ze wszystkich form zaliczenia (kolokwia, sprawozdania): 		

- 0 – 50%: niedostateczny,
 - 51 – 60%: dostateczny,
 - 61 – 70%: dostateczny plus,
 - 71 – 80%: dobry,
 - 81 – 90%: dobry plus,
 - 91 – 100%: bardzo dobry.
- b) elementy wpływające na ocenę:
- kolokwia 30%,
 - sprawozdania 20%.

Bilans punktów ECTS:

Studia stacjonarne

Aktywność	Obciążenie studenta
Udział w ćwiczeniach	15 godzin
Udział w konsultacjach z przedmiotu	10 godzin
Samodzielne przygotowanie się do ćwiczeń	15 godzin
Przygotowanie się do zaliczeń	10 godzin
Sumaryczne obciążenie pracą studenta	50 godzin
Punkty ECTS za przedmiot	2 ECTS

Sylabus przedmiotu / modułu kształcenia		
Nazwa przedmiotu/modułu kształcenia:	Andragogika	
Nazwa w języku angielskim:	Andragogy	
Język wykładowy:	polski	
Kierunek studiów, dla którego przedmiot jest oferowany:	Logopedia	
Jednostka realizująca:	Instytut Pedagogiki	
Rodzaj przedmiotu/modułu kształcenia (obowiązkowy/fakultatywny):	obowiązkowy	
Poziom modułu kształcenia (np. pierwszego lub drugiego stopnia):	drugiego stopnia	
Rok studiów:	drugi	
Semestr:	czwarty	
Liczba punktów ECTS:	1 ECTS	
Imię i nazwisko koordynatora przedmiotu:	dr Aldona Kocyla-Łukasiewicz	
Imię i nazwisko prowadzących zajęcia:	dr Aldona Kocyla-Łukasiewicz	
Założenia i cele przedmiotu:	Celem przedmiotu jest zapoznanie studentów ze specyfiką i formami kształcenia dorosłych, ze szczególnym uwzględnieniem pracy z osobami dorosłymi, w tym z niepełnosprawnościami.	
Symbol efektu	Efekt uczenia się: WIEDZA	Symbol efektu kierunkowego
SW_05	Zna uporządkowane pojęcia z zakresu edukacji włączającej osób dorosłych oraz z zakresu diagnozowania, edukacji, terapii i działań pomocowych skierowanych do osób dorosłych ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi, rozumie różnorodne uwarunkowania tych procesów.	B2.W4;B2.W5;B2.W6
SW_06	Zna znaczenie przygotowania do samokształcenia, pracy nad własnym rozwojem oraz do aktywnego uczestnictwa w rynku pracy; pojęcia rynku edukacyjnego i rynku pracy, drogi rozwoju zawodowego; znaczenie uczenia się przez całe życie.	B2.W3; B2.W4;B2.W5; B2.W6
Symbol efektu	Efekt uczenia się: UMIEJĘTNOŚCI	Symbol efektu kierunkowego
SU_01	Potrafi rozpoznawać i identyfikować style i nurty wychowania w praktyce edukacyjnej i w działaniach opiekuńczo-wychowawczych.	B1.U1; B1.U2; B1.U4
Symbol efektu	Efekt uczenia się: KOMPETENCJE SPOŁECZNE	Symbol efektu kierunkowego
Forma i typy zajęć:	Wykład – 15 godzin.	
Wymagania wstępne i dodatkowe:		
Wiedza ogólna z zakresu pedagogiki.		
Treści modułu kształcenia:		

1. Andragogika jako nauka – historia i współczesność. Miejsce andragogiki wśród nauk pedagogicznych.
2. Cele, treści, zasady i metody, organizacja oraz ewaluacja kształcenia dorosłych. Szkolnictwo dla dorosłych. Kurs formą edukacji dorosłych.
3. Edukacja osób „trzeciego wieku” – uniwersytety trzeciego wieku. Edukacja na odległość.
4. Problemy andragogiki specjalnej. Kryzysy związane z chorobą oraz procesem starzenia się.
5. Funkcjonowanie osób dorosłych niepełnosprawnych. Kryzysy w sytuacji umierania i śmierci. Pomoc andragogiczna w przezwyciężaniu kryzysów życiowych.
6. Organizacja czasu wolnego, edukacja kulturalna osób dorosłych.
7. Funkcjonowanie dorosłych osób z niepełnosprawnościami (Aktywność zawodowa osób z niepełnosprawnością. Aktywność kulturalna i sportowa osób z niepełnosprawnością. Udział osób z niepełnosprawnością w życiu obywatelskim. Starzenie się i starość w warunkach długotrwałej niepełnosprawności).

Literatura podstawowa:

1. Aleksander T., Andragogika: podręcznik akademicki, Radom – Kraków 2009.
2. Knowles M.S., Holton E.F. III, Swanson R.A., Edukacja dorosłych, podręcznik akademicki, Warszawa 2009.
3. Malewski M., Od nauczania do uczenia się. O paradygmatycznej zmianie w andragogice, Wrocław 2010.
4. Malewski M., Teorie andragogiczne, Wrocław 1998.
5. Turowski L., Andragogika ogólna, Warszawa 1999.
6. Wujek T. (red.), Wprowadzenie do andragogiki, Radom 1996.

Literatura dodatkowa:

1. Fabiś A. (red.), Wyzwania współczesnej edukacji dorosłych. T. 1, Andragogika jako przedmiot akademicki, Mysłowice – Zakopane 2004.
2. Juraś-Krawczyk B. (red.), Wybrane obszary badawcze andragogiki, Łódź 2007.
3. Aleksander T. (red.), Teoretyczne i praktyczne aspekty edukacji kulturalnej oraz oświaty dorosłych, Kraków 2006.
4. Matlakiewicz A., Solarczyk-Szwec H., Dorośli uczą się inaczej. Andragogiczne podstawy kształcenia ustawicznego, Toruń 2009.

Planowane formy/działania/metody dydaktyczne:

Wykład podający i konwersatoryjny z prezentacją multimedialną.

Sposoby weryfikacji efektów uczenia się osiągniętych przez studenta:

Efekty będą weryfikowane podczas pisemnego zaliczenia – praca o charakterze problemowym.

Forma i warunki zaliczenia:

Zaliczenie pisemne – praca o charakterze problemowym. Kryteria oceny:

- zgodność treści z tematem,
- samodzielność w ujęciu opisywanej problematyki,
- odniesienie się do problemu określonego w temacie pracy,
- odniesienie się do praktyki pedagogicznej.

Bilans punktów ECTS:

Studia stacjonarne

Aktywność

Obciążenie studenta

Godziny kontaktowe

Udział w wykładach

15 godzin

Samodzielna praca studenta	
Studiowanie literatury	5 godzin
Samodzielne przygotowanie się do zaliczenia przedmiotu	5 godzin
Sumaryczne obciążenie pracą studenta	25 godzin
Punkty ECTS za przedmiot	1 ECTS

Sylabus przedmiotu / modułu kształcenia		
Nazwa przedmiotu/modułu kształcenia:	Dykcja	
Nazwa w języku angielskim:	Diction	
Język wykładowy:	polski	
Kierunek studiów, dla którego przedmiot jest oferowany:	Logopedia	
Jednostka realizująca:	Wydział Nauk Humanistycznych	
Rodzaj przedmiotu/modułu kształcenia (obowiązkowy/fakultatywny):	fakultatywny	
Poziom modułu kształcenia (np. pierwszego lub drugiego stopnia):	drugiego stopnia	
Rok studiów:	drugi	
Semestr:	czwarty	
Liczba punktów ECTS:	3 ECTS	
Imię i nazwisko koordynatora przedmiotu:	dr hab. Alina Maciejewska, prof. UPH	
Imię i nazwisko prowadzących zajęcia:	mgr Ewa Dzieciół-Chlibiuk	
Założenia i cele przedmiotu:	Student zdobywa umiejętności poprawnej i pewnej artykulacji, wyrazistości mówienia. Umie skorygować własne i cudze błędy i wady wymowy. Poznaje różne typy wymowy w zależności od sytuacji komunikacyjnej. Potrafi interpretować głosowo różne typy tekstów.	
Symbol efektu	Efekt uczenia się: WIEDZA	Symbol efektu kierunkowego
W01	Student zna relacje między logopedią a innymi dziedzinami, które zajmują się różnymi aspektami badań nad językiem i komunikacją.	K_W01, K_W02
W02	Student rozumie cele i funkcje wychowania i kształcenia językowego, w tym czytania i pisanie, w odniesieniu do ich filozoficznych, społeczno-kulturowych, psychologicznych, psycholingwistycznych, biologicznych i medycznych podstaw logopedii.	K_W01, K_W03
Symbol efektu	Efekt uczenia się: UMIEJĘTNOŚCI	Symbol efektu kierunkowego
U01	Student umie poprawnie posługiwać się językiem polskim i poprawnie oraz adekwatnie do wieku uczniów posługiwać się terminologią przedmiotu.	K_U04
U02	Student ma umiejętność oceny mechanizmów przyczynowo-skutkowych dla sprawności językowych i komunikacyjnych.	K_U01, K_U03
Symbol efektu	Efekt uczenia się: KOMPETENCJE SPOŁECZNE	Symbol efektu kierunkowego
K01	Student ma świadomość potrzeby poznawania nowych wyników badań nad zaburzeniami mowy i nowych metod terapii.	K_K05
Forma i typy zajęć:	Ćwiczenia laboratoryjne – 30 godzin.	

Wymagania wstępne i dodatkowe:	
Znajomość fonetyki, podstaw ortofonii oraz emisji głosu.	
Treści modułu kształcenia:	
<ol style="list-style-type: none"> 1. Mowa jako jeden ze sposobów wyrażania myśli, uczuć, a także środek porozumiewania się – narzędzie komunikacji społecznej. 2. Wymowa a pisownia – współzależności i odrębności. 3. Typy i warianty wymowy polskiej (regionalna, środowiskowa, potoczna, oficjalna, sceniczna) a norma. 4. Poprawna wymowa samogłosek, spółgłosek i ich połączeń (upodobnienia, uproszczenia). 5. Akcent oraz intonacja a wyrażanie sensu i emocji w tekście. 6. Pauza (logiczna, rytmiczna, psychologiczna) a fraza. 7. Praca nad połączeniem emisji, fonacji i artykulacji. 8. Ćwiczenia ortofoniczne – korekta nie płynności mówienia. 9. Ćwiczenia motoryki narządów mowy (różne techniki). 10. Analiza i ocena mowy dziennikarskiej (na przykładzie mediów internetowych). 11. Sztuka interpretacji głosowej tekstu dziennikarskiego. 12. Sztuka interpretacji głosowej tekstu literackiego (interpretacja tekstu, podstawy wersyfikacji i techniki teatralne). 	
Literatura podstawowa:	
<ol style="list-style-type: none"> 1. Toczyska B., Elementarne ćwiczenia dykcji, Gdańsk 2000. 2. Toczyska B., Łamańce z dedykacją, czyli makaka ma Kama, Gdańsk 1998. 3. Maksymowicz K., Zestaw ćwiczeń dykcyjnych, [w:] Logopedia – pytania i odpowiedzi, red. T. Gałkowski, G. Jastrzębowska, Opole 2001. 	
Literatura dodatkowa:	
<ol style="list-style-type: none"> 1. Kania J., Ćwiczenia usprawniające motorykę narządów mowy, [w:] Szkice logopedyczne, WSiP, Warszawa 1982. 2. Logopedia artystyczna, red. B. Kamińska, S. Milewski, Gdańska 2016. [wybrane artykuły] 3. Oczkoś M., Sztuka poprawnej wymowy czyli o bełkotaniu i fałunieniu, Warszawa 2007. 4. Pająk J., Kultura języka – kultura żywego słowa, [w:] Logopedia – pytania i odpowiedzi, red. T. Gałkowski, G. Jastrzębowska, Opole 2001. 	
Planowane formy/działania/metody dydaktyczne:	
Ćwiczenia praktyczne prowadzone metodą warsztatową z zastosowaniem prezentacji multimedialnych. Praktyczne ćwiczenia artykulacyjne oraz ćwiczenia w interpretacji głosowej tekstów.	
Sposoby weryfikacji efektów uczenia się osiągniętych przez studenta:	
Praktyczne zadania dykcyjne wykonywane na każdym zajęciach. Wszystkie efekty można zweryfikować na podstawie samodzielnego przygotowania przez studenta tekstu czytanego i wygłaszanego z pamięci.	
Forma i warunki zaliczenia:	
Zaliczenie ustne na podstawie przygotowanych wcześniej samodzielnie dwóch tekstów – czytanego (dziennikarskiego) oraz wygłaszanego (literackiego). Obecność obowiązkowa na każdym zajęciach.	
Bilans punktów ECTS:	
Studia stacjonarne	
Aktywność	Obciążenie studenta
Udział w ćwiczeniach	30 godzin

Samodzielne przygotowanie się do ćwiczeń	25 godzin
Samodzielne przygotowanie się do zaliczenia	20 godzin
Sumaryczne obciążenie pracą studenta	75 godzin
Punkty ECTS za przedmiot	3 ECTS

Sylabus przedmiotu / modułu kształcenia		
Nazwa przedmiotu/modułu kształcenia:		Technika mówienia
Nazwa w języku angielskim:		Art of speaking
Język wykładowy:	polski	
Kierunek studiów, dla którego przedmiot jest oferowany:		Logopedia
Jednostka realizująca:	Wydział Nauk Humanistycznych	
Rodzaj przedmiotu/modułu kształcenia (obowiązkowy/fakultatywny):		fakultatywny
Poziom modułu kształcenia (np. pierwszego lub drugiego stopnia):		drugiego stopnia
Rok studiów:	drugi	
Semestr:	czwarty	
Liczba punktów ECTS:	3 ECTS	
Imię i nazwisko koordynatora przedmiotu:		dr hab. Alina Maciejewska, prof. ucz.
Imię i nazwisko prowadzących zajęcia:		dr Ewa Dziecioł
Założenia i cele przedmiotu:		Zajęcia warsztatowe, których uczestnicy pracują nad emisją głosu przez ćwiczenia fizyczne, relaksacyjne, oddechowe i fonacyjne. Zyskują oni wiedzę i umiejętności z zakresu emisji i higieny głosu; umiejętności oceny stanu oraz funkcjonowania narządów mowy; rozpoznają nieprawidłowości emisyjne i zaburzenia głosu oraz sposoby ich korygowania u pacjentów z zaburzeniami mowy.
Symbol efektu	Efekt uczenia się: WIEDZA	Symbol efektu kierunkowego
W01	Zna podstawy funkcjonowania i patologie aparatu mowy, zasady emisji głosu.	K_W02
W02	Ma niezbędną wiedzę z zakresu zasad bezpieczeństwa własnego i pacjenta, ma pogłębioną wiedzę z zakresu emisji głosu.	K_W13
Symbol efektu	Efekt uczenia się: UMIEJĘTNOŚCI	Symbol efektu kierunkowego
U01	Umie poprawnie posługiwać się językiem polskim i poprawnie oraz adekwatnie do wieku uczniów posługiwać się terminologią przedmiotu.	K_U06
U02	Ma umiejętność oceny mechanizmów przyczynowo-skutkowych dla sprawności językowych i komunikacyjnych.	K_U03
Symbol efektu	Efekt uczenia się: KOMPETENCJE SPOŁECZNE	Symbol efektu kierunkowego
K01	Ma świadomość potrzeby poznawania nowych wyników badań nad zaburzeniami głosu i nowych metod terapii.	K_K05
Forma i typy zajęć:		Ćwiczenia laboratoryjne – 30 godzin.

Wymagania wstępne i dodatkowe:
Wstępna ocena audytywna i percepcyjna głosu, znajomość fonetyki i ortofonii.
Treści modułu kształcenia:
<ol style="list-style-type: none"> 1. Akustyczne podstawy głosu. Zjawiska dźwiękowe wywoływane przez aparat głosowy. Budowa, działanie i ocena sprawności narządu głosu, funkcje krtani). Układ oddechowy jako generator dźwięku. Typy oddychania. Rola przepony w oddychaniu. Rezonatory jako amplifikatory dźwięku. 2. Barwa dźwięku. Ogólna charakterystyka głosów męskich i żeńskich. Atakowanie dźwięku i patologie z tym związane. Wybrane zaburzenia głosu i ich etiologia. 3. Podstawowe zasady profilaktyki i higieny głosowej. 4. Metody i przegląd technik pracy nad głosem, oddechem, fonacją, artykulacją. 5. Ćwiczenia przygotowujące do prawidłowej emisji: <ul style="list-style-type: none"> • ćwiczenia fizyczne: rozgrzewające, budzące świadomość roli ciała w tworzeniu głosu, ćwiczenia rozluźniające (techniki relaksacji), • ćwiczenia oddechowe: równomierność i siła wydechu, appoggio, wydłużanie fazy wydechowej, najczęstsze błędy w oddychaniu, oddychanie a fonacja i artykulacja, • ćwiczenia fonacyjne: ustalanie średnicy głosu dla danej osoby, wyrabianie miękkiego ataku dźwięku, uruchamianie rezonatorów (metody wokalne i teatralne), • ćwiczenia artykulacyjne: żuchwy, warg, krtani, języka, podniebienia miękkiego, • ćwiczenia słuchu fizjologicznego i fonematycznego. 6. Rezonans a rejestry. Rodzaje rezonansu (głowy i piersiowy). Nosowanie (próba Gutzmanna a – i i inne). Ćwiczenia rezonansu głowowego i wyrównujące rejestry. 7. Zasady poprawnej wymowy polskiej. Asymilacje i dysymilacje. Trudności artykulacyjne. Wymowa „modna”. Norma a regionalizmy. Ćwiczenia ortofoniczne. Akcent. Rodzaje niepełności mówienia. 8. Ćwiczenia oddechowe, emisyjne, artykulacyjne na tekstach (techniki teatralne).
Literatura podstawowa:
<ol style="list-style-type: none"> 1. Logopedia artystyczna, red. B. Kamińska, S. Milewski, Gdańsk 2016. 2. Tarasiewicz B., Mówię i śpiewam świadomie. Podręcznik do nauki emisji głosu, Kraków 2008. 3. Toczyska B., Zaczynij od samogłoski. Samogłoska w logopedii artystycznej, Gdańsk 2016. 4. Walencik-Topiłko A., Głos jako narzędzie. Materiały do ćwiczeń emisji głosu dla osób pracujących głosem i nad głosem, Gdańsk 2011.
Literatura dodatkowa:
<ol style="list-style-type: none"> 1. Kamińska B., Standard postępowania logopedycznego w logopedii artystycznej, [w:] Logopedia. Standardy postępowania logopedycznego, red. S. Grabias, J. Panasiuk, T. Woźniak, Lublin 2015. 2. Kram J., Zarys kultury żywego słowa, WSiP, Warszawa 1981. 3. Oczkoś M., Paszczodźwięki. Mały poradnik dla wielkich mówców, Warszawa 2010. 4. Oczkoś M., Sztuka poprawnej wymowy czyli o bełkotaniu i fałunieniu, Warszawa 2007. 5. Toczyska B., Sarabanda w chaszczach. Ćwiczenia samogłosek, Gdańsk 1997. 6. Kania J., Ćwiczenia usprawniające motorykę narządów mowy, [w:] Szkice logopedyczne, WSiP, Warszawa 1982. 7. Pruszewicz A., Foniatria kliniczna, Warszawa. 8. Walczak M., Ćwiczenia artykulacyjne, skrypt PWSTiF, Łódź 1979. 9. Wysocka M., Postępowanie logopedyczne w przypadku osób z czynnościowymi zaburzeniami głosu, [w:] Logopedia. Standardy postępowania logopedycznego, red. S. Grabias, J. Panasiuk, T. Woźniak, Lublin 2015.
Planowane formy/działania/metody dydaktyczne:
Ćwiczenia praktyczne prowadzone metodą warsztatową (wygodny strój, karimata) z zastosowaniem prezentacji multimedialnych. Praktyczne ćwiczenia emisyjne (oddechowe, fonacyjne i artykulacyjne).
Sposoby weryfikacji efektów uczenia się osiągniętych przez studenta:
Efekty sprawdzane będą na ustnej prezentacji tekstu mówionego. Student samodzielnie przygotowuje tekst

poetycki do wygłoszenia, np. z literatury dziecięcej, bogaty w onomatopeje oraz inne środki eufoniczne.

Forma i warunki zaliczenia:

Warunek uzyskania zaliczenia przedmiotu: samodzielny wybór i wygłoszenie przed grupą (publicznie) tekstu poetyckiego bogatego w eufoniczne środki wyrazu.

Bilans punktów ECTS:

Studia stacjonarne

Aktywność	Obciążenie studenta
Udział w ćwiczeniach	30 godzin
Samodzielne przygotowanie się do ćwiczeń	25 godzin
Samodzielne przygotowanie się do zaliczenia	20 godzin
Sumaryczne obciążenie pracą studenta	75 godzin
Punkty ECTS za przedmiot	3 ECTS

Sylabus przedmiotu / modułu kształcenia		
Nazwa przedmiotu/modułu kształcenia:	Rehabilitacja głosu i mowy osób laryngektomowanych	
Nazwa w języku angielskim:	Voice and speech rehabilitation after total laryngectomy	
Język wykładowy:	polski	
Kierunek studiów, dla którego przedmiot jest oferowany:	Logopedia	
Jednostka realizująca:	Wydział Nauk Humanistycznych	
Rodzaj przedmiotu/modułu kształcenia (obowiązkowy/fakultatywny):	fakultatywny	
Poziom modułu kształcenia (np. pierwszego lub drugiego stopnia):	drugiego stopnia	
Rok studiów:	drugi	
Semestr:	czwarty	
Liczba punktów ECTS:	2 ECTS	
Imię i nazwisko koordynatora przedmiotu:	dr Marta Krakowiak	
Imię i nazwisko prowadzących zajęcia:	lek. med. Jarosław Dmowski	
Założenia i cele przedmiotu:	<p>Student wykazuje się wiedzą dotyczącą anatomii i fizjologii krtani, narządów jamy ustnej i gardła, zna uwarunkowania anatomiczne przed zabiegiem usunięcia całkowitego krtani i po leczeniu chirurgicznym. Student umie ocenić i wybrać najlepszą dla danego pacjenta metodę rehabilitacji głosu poprzez znajomość i umiejętność wykorzystania nowoczesnych badań kwalifikujących, oceniających predyspozycje pacjenta do wykształcenia mowy przełykowej (videostroboskopia , aparat do wizualizacji graficznej ciśnienia przebiegu rozwarcia zwieracza ust przełyku u osób po usunięciu krtani, manualne techniki mięśniowo-powięziowe wpływające na poziom ciśnienia przełykowego po usunięciu krtani).</p>	
Symbol efektu	Efekt uczenia się: WIEDZA	Symbol efektu kierunkowego
W01	Posiada pogłębioną wiedzę w zakresie anatomii narządu głosu, fizjologii procesu głosowego o charakterze czynnościowym i organicznym.	K_W02
W02	Wykazuje pogłębioną wiedzę w zakresie zaburzeń głosu i mowy u osób po laryngektomiach całkowitych, zna zasady rehabilitacji głosu i mowy po laryngektomii całkowitej.	K_W08
W03	Zna zasady funkcjonowania sprzętu i aparatury stosowanej w diagnostyce zaburzeń głosu i mowy. (elektroniczne aparaty dźwiękowe – protezy krtaniowe) dla laryngektomowanych i rozumie cel ich zastosowania zna zasady higieny i pielęgnacja tracheostomii.	K_W05
Symbol efektu	Efekt uczenia się: UMIEJĘTNOŚCI	Symbol efektu kierunkowego
U01	Potrafi zaplanować i wdrożyć postępowanie logopedyczne u osób po	K_U11

	laryngektomiach całkowitych, prowadzi terapię pacjenta po operacji usunięcia krtani dobiera metody, formy i środki do realizacji w zakresie rehabilitacji głosu i mowy po laryngektomii całkowitej.	
U02	Student potrafi dokonać analizy obiektywnych wyników parametrów jakości głosu w ocenie stanu narządu fonacyjnego. programuje terapię neurologopedyczną pacjentów po laryngektomii całkowitej (m.in. planuje ćwiczenia głosu i mowy zastępczej (przełykowej), z uwzględnieniem wyników diagnozy neurologopedycznej oraz wyników badań specjalistycznych przez określanie celów, procedury i strategii terapii.	K_U03
Symbol efektu	Efekt uczenia się: KOMPETENCJE SPOŁECZNE	Symbol efektu kierunkowego
K01	Ma świadomość obowiązku ciągłego aktualizowania i poszerzania wiedzy z zakresu foniatrii i audiologii.	K_K05

Forma i typy zajęć: Ćwiczenia – 15 godzin.

Wymagania wstępne i dodatkowe:

Posiada wiedzę w zakresie anatomii narządu głosu, fizjologii procesu głosowego.

Treści modułu kształcenia:

1. Anatomia i fizjologia krtani.
2. Anatomia i funkcje narządów jamy ustnej oraz gardła.
3. Epidemiologia i etiologia nowotworów krtani.
4. Konsekwencje usunięcia krtani.
5. Rehabilitacja głosu – wykorzystywanie badań kwalifikujących i oceniających predyspozycje pacjenta do wykształcenia mowy przełykowej: videostroboskopia, aparat do wizualizacji graficznej ciśnienia przebiegu rozwarcia zwieracza ust przełyku u osób po usunięciu krtani, manualne techniki mięśniowo-powięziowe wpływające na poziom ciśnienia przełykowego po usunięciu krtani.
6. Nauka mowy przełykowej – ćwiczenia:
 - wkład układu oddechowego w mówienie,
 - implantacja protezy głosowej,
 - generatory drgań akustycznych tzw. laryngofony.
7. Psychospołeczne funkcjonowanie osób po laryngektomii całkowitej.
8. Pielęgnacja rurki tracheotomijnej.
9. Elementy psychoonkologii w terapii logopedycznej osób po laryngektomii.

Literatura podstawowa:

1. Pruszewicz A. (red.), Foniatria kliniczna, Warszawa: PZWL, 1992.
2. Szyfter W. (red.), Nowotwory w otolaryngologii, Poznań, 2012.
3. Sienkiewicz A., Mackiewicz-Nartowicz H., Rozwój kompleksowej rehabilitacji pacjentów po operacji wycięcia krtani w Polsce, [w:] Błeszyński J. red., Medycyna w logopedii, Gdańsk: Harmonia Universalis, 2013, s. 149-15.
4. Kamuda-Lewtak J., Typologia zaburzeń mowy w chorobach nowotworowych krtani, Lublin, UMCS, 2012, s. 515-526.
5. Hamerlińska-Latecka A., Trudności w komunikowaniu się osób ze zmianami nowotworowymi w obrębie twarzy, [w:] Baczała D., Błeszyński red., Komunikacja w logopedii, Toruń: UMK, 2014, s. 169-176.
6. Kozłowska M., Postępowanie logopedyczne w wypadku osób laryngektomowanych, [w:] Grabias S. i in. red., Logopedia. Standardy postępowania logopedycznego, Lublin, UMCS, 2015, s. 781-796.
7. Stecewicz M., Halczyk-Kowalik L., Postępowanie logopedyczne u osób po wycięciu nowotworu jamy ustnej, [w:] Grabias S. i in. red., Logopedia. Standardy postępowania logopedycznego, Lublin UMCS, 2015, s. 687-726.

Literatura dodatkowa:

1. Kupnicka D., Nowotwory jamy ustnej i gardła środkowego, [w:] Jezierski A. red., Onkologia dla stomatologów, Warszawa: PZWL, 2006, s. 69-83.

2. Kowalik S., L. Halczy-Kowalik (red.), Rak jamy ustnej, Szczecin, 2006.
3. Hamerlińska-Latecka A., Onkologopedia – o potrzebie utworzenia nowej specjalności w logopedii [w:] Błęszyński J. red., Medycyna w logopedii, Gdańsk: Harmonia Universalis, 2013, s. 57-66.
4. Sienkiewicz A., Mackiewicz-Nartowicz H., Rehabilitacja głosu i mowy po operacjach krtani, [w:] Milewski S. i in. (red.), Biomedyczne podstawy logopedii, Gdańsk: Harmonia Universalis, 2014, s. 227-238.

Planowane formy/działania/metody dydaktyczne:

Analiza przypadków, film dydaktyczny, programowanie działalności terapeutycznej, współpracy z rodziną i specjalistami, analiza dokumentacji.

Sposoby weryfikacji efektów uczenia się osiągniętych przez studenta:

Udział w dyskusji na zajęciach; udzielanie ustnych odpowiedzi obejmujących zadania i zagadnienia teoretyczne oraz praktyczne ujęte w treściach modułu, zaliczenie pisemne.

Forma i warunki zaliczenia:

Warunek uzyskania zaliczenia z oceną to spełnienie każdego z opisanych niżej punktów:

- a) przygotowanie do zajęć i aktywność – bieżące ocenianie na zajęciach,
- b) zaliczenie kolokwium pisemnego:
 - 0 – 50%: niedostateczny,
 - 51 – 60%: dostateczny,
 - 61 – 70%: dostateczny plus,
 - 71 – 80%: dobry,
 - 81 – 90%: dobry plus,
 - 91 – 100%: bardzo dobry.

Przewidziana jest jednorazowa poprawa kolokwium pisemnego.

Bilans punktów ECTS:

Studia stacjonarne

Aktywność

Obciążenie studenta

Udział w ćwiczeniach

15 godzin

Przygotowanie do zaliczenia

20 godzin

Samodzielna praca studenta: poznawanie literatury przedmiotu

15 godzin

Sumaryczne obciążenie pracą studenta

50 godzin

Punkty ECTS za przedmiot

2 ECTS

Sylabus przedmiotu / modułu kształcenia		
Nazwa przedmiotu/modułu kształcenia:	Rehabilitacja głosu osób po laryngektomii całkowitej	
Nazwa w języku angielskim:	Voice and speech rehabilitation after laryngectomy	
Język wykładowy:	polski	
Kierunek studiów, dla którego przedmiot jest oferowany:	Logopedia	
Jednostka realizująca:	Wydział Nauk Humanistycznych	
Rodzaj przedmiotu/modułu kształcenia (obowiązkowy/fakultatywny):	fakultatywny	
Poziom modułu kształcenia (np. pierwszego lub drugiego stopnia):	drugiego stopnia	
Rok studiów:	drugi	
Semestr:	czwarty	
Liczba punktów ECTS:	2 ECTS	
Imię i nazwisko koordynatora przedmiotu:	dr Marta Krakowiak	
Imię i nazwisko prowadzących zajęcia:	lek. med. Jarosław Dmowski	
Założenia i cele przedmiotu:	<p>Student wykazuje się wiedzą dotyczącą anatomii i fizjologii krtani, narządów jamy ustnej i gardła, zna uwarunkowania anatomiczne przed zabiegiem usunięcia częściowego i całkowitego krtani i po leczeniu chirurgicznym. Student umie ocenić i wybrać najlepszą dla danego pacjenta metodę rehabilitacji głosu poprzez znajomość i umiejętność wykorzystania nowoczesnych badań kwalifikujących, oceniających predyspozycje pacjenta do wykształcenia mowy przełykowej (videostroboskopia, aparat do wizualizacji graficznej ciśnienia przebiegu rozwarcia zwieracza ust przełyku u osób po usunięciu krtani, manualne techniki mięśniowo-powięziowe wpływające na poziom ciśnienia przełykowego po usunięciu krtani).</p>	
Symbol efektu	Efekt uczenia się: WIEDZA	Symbol efektu kierunkowego
W01	Posiada pogłębioną wiedzę w zakresie anatomii narządu głosu, fizjologii procesu głosowego o charakterze czynnościowym i organicznym.	K_W02
W02	Wykazuje pogłębioną wiedzę w zakresie zaburzeń głosu i mowy u osób po laryngektomiach całkowitych, zna zasady rehabilitacji głosu i mowy po laryngektomii.	K_W08
W03	Zna zasady funkcjonowania sprzętu i aparatury stosowanej w diagnostyce zaburzeń głosu i mowy. (elektroniczne aparaty dźwiękowe – protezy krtaniowe) dla laryngektomowanych i rozumie cel ich zastosowania zna zasady higieny i pielęgnacja tracheostomii.	K_W05
Symbol efektu	Efekt uczenia się: UMIEJĘTNOŚCI	Symbol efektu kierunkowego
U01	Potrafi zaplanować i wdrożyć postępowanie logopedyczne u osób po	K_U11

	laryngektomiach, prowadzi terapię pacjenta po operacji usunięcia krtani dobiera metody, formy i środki do realizacji w zakresie rehabilitacji głosu i mowy po laryngektomii.	
U02	Student potrafi dokonać analizy obiektywnych wyników parametrów jakości głosu w ocenie stanu narządu fonacyjnego. programuje terapię neurologopedyczną pacjentów po laryngektomii (m.in. planuje ćwiczenia głosu i mowy zastępczej (przełykowej), z uwzględnieniem wyników diagnozy neurologopedycznej oraz wyników badań specjalistycznych przez określanie celów, procedury i strategii terapii.	K_U03
Symbol efektu	Efekt uczenia się: KOMPETENCJE SPOŁECZNE	Symbol efektu kierunkowego
K01	Ma świadomość obowiązku ciągłego aktualizowania i poszerzania wiedzy z zakresu foniatrii i audiologii.	K_K05

Forma i typy zajęć: Ćwiczenia – 15 godzin.

Wymagania wstępne i dodatkowe:

Posiada wiedzę w zakresie anatomii narządu głosu, fizjologii procesu głosowego.

Treści modułu kształcenia:

1. Anatomia i fizjologia krtani.
2. Anatomia i funkcje narządów jamy ustnej oraz gardła.
3. Epidemiologia i etiologia nowotworów krtani.
4. Konsekwencje usunięcia krtani.
5. Rehabilitacja głosu – wykorzystywanie badań kwalifikujących i oceniających predyspozycje pacjenta do wykształcenia mowy przełykowej: videostroboskopia, aparat do wizualizacji graficznej ciśnienia przebiegu rozwarcia zwieracza ust przełyku u osób po usunięciu krtani, manualne techniki mięśniowo-powięziowe wpływające na poziom ciśnienia przełykowego po usunięciu krtani.
6. Nauka mowy przełykowej – ćwiczenia:
 - wkład układu oddechowego w mówienie,
 - implantacja protezy głosowej,
 - generatory drgań akustycznych tzw. laryngofony.
7. Psychospołeczne funkcjonowanie osób po laryngektomii całkowitej.
8. Pielęgnacja rurki tracheotomijnej.
9. Elementy psychoonkologii w terapii logopedycznej osób po laryngektomii.

Literatura podstawowa:

1. Pruszevicz A. (red.), Foniatria kliniczna, Warszawa: PZWL, 1992.
2. Szyfter W. (red.), Nowotwory w otolaryngologii, Poznań, 2012.
3. Sienkiewicz A., Mackiewicz-Nartowicz H., Rozwój kompleksowej rehabilitacji pacjentów po operacji wycięcia krtani w Polsce, [w:] Błeszyński J. red., Medycyna w logopedii, Gdańsk: Harmonia Universalis, 2013, s. 149-15.
4. Kamuda-Lewtak J., Typologia zaburzeń mowy w chorobach nowotworowych krtani, Lublin, UMCS, 2012, s. 515-526.
5. Hamerlińska-Latecka A., Trudności w komunikowaniu się osób ze zmianami nowotworowymi w obrębie twarzy, [w:] Baczała D., Błeszyński red., Komunikacja w logopedii, Toruń: UMK, 2014, s. 169-176.
6. Kozłowska M., Postępowanie logopedyczne w wypadku osób laryngektomowanych, [w:] Grabias S. i in. red., Logopedia. Standardy postępowania logopedycznego, Lublin, UMCS, 2015, s. 781-796.
7. Stecewicz M., Halczyk-Kowalik L., Postępowanie logopedyczne u osób po wycięciu nowotworu jamy ustnej, [w:] Grabias S. i in. red., Logopedia. Standardy postępowania logopedycznego, Lublin UMCS, 2015, s. 687-726.

Literatura dodatkowa:

1. Kupnicka D., Nowotwory jamy ustnej i gardła środkowego, [w:] Jezierski A. red., Onkologia dla stomatologów, Warszawa: PZWL, 2006, s. 69-83.

2. Kowalik S., L. Halczy-Kowalik (red.), 2006, Rak jamy ustnej, Szczecin.
3. Hamerlińska-Latecka A., Onkologopedia – o potrzebie utworzenia nowej specjalności w logopedii [w:] Błęszyński J. red., Medycyna w logopedii, Gdańsk: Harmonia Universalis, 2013, s. 57-66.
4. Sienkiewicz A., Mackiewicz-Nartowicz H., Rehabilitacja głosu i mowy po operacjach krtani, [w:] Milewski S. i in. (red.), Biomedyczne podstawy logopedii, Gdańsk: Harmonia Universalis, 2014, s. 227-238.

Planowane formy/działania/metody dydaktyczne:

Analiza przypadków, film dydaktyczny, programowanie działalności terapeutycznej, współpracy z rodziną i specjalistami, analiza dokumentacji.

Sposoby weryfikacji efektów uczenia się osiągniętych przez studenta:

Udział w dyskusji na zajęciach; udzielanie ustnych odpowiedzi obejmujących zadania i zagadnienia teoretyczne oraz praktyczne ujęte w treściach modułu, zaliczenie pisemne.

Forma i warunki zaliczenia:

Warunek uzyskania zaliczenia z oceną to spełnienie każdego z opisanych niżej punktów:

- a) przygotowanie do zajęć i aktywność – bieżące ocenianie na zajęciach,
- b) zaliczenie kolokwium pisemnego:
 - 0 – 50%: niedostateczny,
 - 51 – 60%: dostateczny,
 - 61 – 70%: dostateczny plus,
 - 71 – 80%: dobry,
 - 81 – 90%: dobry plus,
 - 91 – 100%: bardzo dobry.

Przewidziana jest jednorazowa poprawa kolokwium pisemnego.

Bilans punktów ECTS:

Studia stacjonarne

Aktywność

Obciążenie studenta

Udział w ćwiczeniach

15 godzin

Przygotowanie do zaliczenia

20 godzin

Samodzielna praca studenta: poznawanie literatury przedmiotu

15 godzin

Sumaryczne obciążenie pracą studenta

50 godzin

Punkty ECTS za przedmiot

2 ECTS

Sylabus przedmiotu / modułu kształcenia		
Nazwa przedmiotu/modułu kształcenia:	Zaburzenia komunikacji w chorobach otępiennych	
Nazwa w języku angielskim:	Communications in dementia	
Język wykładowy:	polski	
Kierunek studiów, dla którego przedmiot jest oferowany:	Logopedia	
Jednostka realizująca:	Instytut Pedagogiki	
Rodzaj przedmiotu/modułu kształcenia (obowiązkowy/fakultatywny):	obowiązkowy	
Poziom modułu kształcenia (np. pierwszego lub drugiego stopnia):	drugiego stopnia	
Rok studiów:	drugi	
Semestr:	czwarty	
Liczba punktów ECTS:	2 ECTS	
Imię i nazwisko koordynatora przedmiotu:	dr Sofia Kamińska	
Imię i nazwisko prowadzących zajęcia:	dr Sofia Kamińska	
Założenia i cele przedmiotu:	Student zdobywa wiedzę o różnych typach zaburzeń komunikacyjnych w otępieniach oraz umiejętności diagnozy i terapii osób starszych dotkniętych procesem otępiennym. Poznaje różne typy pomocy rodzinie pacjenta.	
Symbol efektu	Efekt uczenia się: WIEDZA	Symbol efektu kierunkowego
W01	Zna zasady interakcji i budowania kompetencji komunikacyjnej z osobami w wieku podeszłym z uszkodzeniami/ dysfunkcjami układu nerwowego.	K_W02
W02	Zna standardy postępowania logopedycznego w zaburzeniach mowy z narastającymi objawami zaburzeń mowy w przypadku chorób neurodegeneracyjnych.	K_W05
Symbol efektu	Efekt uczenia się: UMIEJĘTNOŚCI	Symbol efektu kierunkowego
U01	Potrafi przeprowadzić diagnozę neurologopedyczną.	K_U01
U02	Potrafi zaprogramować terapię zaburzeń mowy i języka według standardów postępowania logopedycznego.	K_U05
U03	Potrafi dostosować procedury postępowania neurologopedycznego do potrzeb i możliwości pacjenta.	K_U06
Symbol efektu	Efekt uczenia się: KOMPETENCJE SPOŁECZNE	Symbol efektu kierunkowego
S_K07	Jest otwarty i gotowy do współpracy z rodziną pacjenta i/ lub jego opiekunami.	K_K01
Forma i typy zajęć:	Wykład – 15 godzin.	

Wymagania wstępne i dodatkowe:
Znajomość podstawowych pojęć i procedur z zakresu logopedii.
Treści modułu kształcenia:
<ol style="list-style-type: none"> 1. Podłoże otępienia – omówienie. 2. Procedury diagnostyczne otępień (m.in. testy określające procesy otępienne, analiza dokumentacji medycznej, obserwacja własna pacjenta). 3. Typy procesów otępiennych wg różnych kryteriów (m.in. przyczynowych, lokalizacyjnych). 4. Kryteria logopedyczne różnicowania zaburzeń komunikacyjnych w otępieniach (zab. językowe, komunikacyjne, interakcyjne, dodatkowe zaburzenia mowy – dyzartria). 5. Dodatkowe zaburzenia na tle otępiennym (behawioralne, emocjonalne, neuropsychologiczne) i ich wpływ na komunikację. 6. Szczegółowe omówienie otępień w chorobie Alzheimera, w PPA, naczyniopochodnych. 7. Szczegółowe przedstawienie zaburzeń dyzartrycznych. 8. Rodzaje terapii funkcji poznawczych w otępieniach. 9. Terapia logopedyczna wielokierunkowa (indywidualna i grupowa): <ol style="list-style-type: none"> a) bezpośrednia (logopeda – chory), b) pośrednia (logopeda – opiekun chorego).
Literatura podstawowa:
<ol style="list-style-type: none"> 1. Gerontologopedia, red. S. Milewski, E. Czaplewska, Gdańsk 2018. 2. Domagała A., Sitek, E., Choroba Alzheimera, Zaburzenia komunikacji językowej, Gdańsk 2018. 3. Maciejewska A., Stabilizowanie normy interakcyjnej u osób w podeszłym wieku, [w:] Logopedia – standardy postępowania logopedycznego, red. S. Grabias, J. Panasiuk, T. Woźniak, Lublin 2015. 4. Mirecka U., Postępowanie logopedyczne w przypadku dyzartrii, [w:] Logopedia – standardy postępowania logopedycznego, red. S. Grabias, J. Panasiuk, T. Woźniak, Lublin 2015. 5. Panasiuk J., Postępowanie logopedyczne w przypadku chorób neurodegeneracyjnych, [w:] Logopedia – standardy postępowania logopedycznego, red. S. Grabias, J. Panasiuk, T. Woźniak, Lublin 2015.
Literatura dodatkowa:
<ol style="list-style-type: none"> 1. Daniluk B., Szepietowska E.M., Ograniczenia i możliwości komunikacji językowej w demencji, [w:] Neurologopedia, red. Z. Tarkowski, Lublin 2005. 2. Dobryszczycka W., Gąsiorowski K., Leszek J., Demencje wieku podeszłego. Patomechanizm i strategie leczenia, Wrocław 2004. 3. Jodzio K., Neuropsychologia jesieni życia. „Psychologia Rozwojowa” 2012 nr 17 (1), s. 85-98. 4. Milewski S., Kaczorowska-Bray K., Kamińska B., Późna dorosłość z perspektywy logopedii. „Pogranicze. Studia Społeczne”, t. XXVIII, DOI 10.15290/pss.2016.28.09. 5. Olszewski H., Otępienie czołowo-skroniowe. Ujęcie neuropsychologiczne, Kraków 2008. 6. Szepietowska E.M., Daniluk B., Zaburzenia językowe w demencji w ujęciu neuropsychologii klinicznej, „Audiofonologia”, 2000, XVI, s. 117-135. 7. Steuden S., Psychologia starzenia się i starości, Warszawa 2011.
Planowane formy/działania/metody dydaktyczne:
Metody podające z wykorzystaniem technik multimedialnych, działania własne studentów (współpraca z DPS w Siedlcach).
Sposoby weryfikacji efektów uczenia się osiągniętych przez studenta:
Samodzielna ukierunkowana kilkumiesięczna opieka nad pacjentem z zaburzeniami otępiennymi (diagnoza i terapia).
Forma i warunki zaliczenia:
Przygotowana pisemnie diagnoza i program terapii dla pacjenta z zaburzeniami otępiennymi na podstawie wywiadu z pacjentem i jego opiekunem, obserwacji, z wykorzystaniem narzędzi diagnostycznych.

Bilans punktów ECTS:	
Studia stacjonarne	
Aktywność	Obciążenie studenta
Udział w wykładach	15 godzin
Samodzielne przygotowanie się do wykładów	5 godzin
Samodzielna praca studenta: poznanie literatury przedmiotu	10 godzin
Samodzielne przygotowanie się do zaliczenia	20 godzin
Sumaryczne obciążenie pracą studenta	50 godzin
Punkty ECTS za przedmiot	2 ECTS

Sylabus przedmiotu / modułu kształcenia		
Nazwa przedmiotu/modułu kształcenia:		Zaburzenia otępienne w schorzeniach neurologicznych – postępowanie logopedyczne
Nazwa w języku angielskim:		Dementia disorders in neurological diseases - speech therapy
Język wykładowy:	polski	
Kierunek studiów, dla którego przedmiot jest oferowany:		Logopedia
Jednostka realizująca:	Wydział Nauk Humanistycznych	
Rodzaj przedmiotu/modułu kształcenia (obowiązkowy/fakultatywny):		obowiązkowy
Poziom modułu kształcenia (np. pierwszego lub drugiego stopnia):		drugiego stopnia
Rok studiów:	drugi	
Semestr:	czwarty	
Liczba punktów ECTS:	2 ECTS	
Imię i nazwisko koordynatora przedmiotu:		dr Sofia Kamińska
Imię i nazwisko prowadzących zajęcia:		dr Sofia Kamińska
Założenia i cele przedmiotu:		Celem przedmiotu jest zapoznanie z językowymi i niejęzykowymi obszarami zaburzeń w funkcjonowaniu człowieka z chorobami neurodegeneracyjnymi oraz podstawy gerontologopedii.
Symbol efektu	Efekt uczenia się: WIEDZA	Symbol efektu kierunkowego
S_W01	Student zna patomechanizmy i symptomatykę zespołów chorób neurodegeneracyjnych; student zna paradygmaty objawów językowych w poszczególnych typach demencji.	K_W02, K_W03
S_W02	Student zna logopedyczne procedury postępowania diagnostycznego w przypadkach demencji: zna cele i zasady prowadzenia terapii logopedycznej osób z zaburzeniami mowy w przebiegu zmian dementyjnych na wszystkich etapach choroby.	K_W05, K_W09
Symbol efektu	Efekt uczenia się: UMIEJĘTNOŚCI	Symbol efektu kierunkowego
S_U02	Student potrafi określić objawy i dynamikę zaburzeń językowych w poszczególnych schorzeniach neurodegeneracyjnych.	K_U11
S_U03	Student potrafi przeprowadzić badanie logopedyczne i zaprogramować przebieg terapii logopedycznej osoby z demencją przy wykorzystaniu danych z najnowszych metod stosowanych w diagnostyce wielospecjalistycznej.	K_U03, K_U08, K_U10
Symbol efektu	Efekt uczenia się: KOMPETENCJE SPOŁECZNE	Symbol efektu kierunkowego
S_K01	Student wykazuje troskę o poszanowanie godności osób z zaburzeniami mowy i słuchu oraz zasad etyki zawodowej.	K_K04, K_K05

Forma i typy zajęć:	Wykład – 30 godzin, ćwiczenia – 15 godzin.
Wymagania wstępne i dodatkowe:	
Podstawowe wiadomości z neurologii, psychologii klinicznej, teorii zaburzeń mowy.	
Treści modułu kształcenia:	
<ol style="list-style-type: none"> 1. Podstawy neuroanatomii i neurofizjologii. 2. Rozwój i plastyczność układu nerwowego, determinacja genetyczna. 3. Starzenie się mózgu oraz możliwości diagnostyki laboratoryjnej, elektrodiagnostyki, neuroobrazowania strukturalnego i czynnościowego. 4. Fizjologia i patofizjologia układu krążenia w ośrodkowym układzie nerwowym. 5. Neuroprzeżytnictwo i psychofarmakologia. 6. Neuropsychologia i podstawy psychiatrii. 7. Rozwój i upośledzenie procesów poznawczych. 8. Otępienia: diagnostyka neuropsychologiczna oraz internistyczna i neurologiczna. 9. Otępienia w uszkodzeniach i schorzeniach mózgu: przegląd neuropatologii. 10. Otępienia naczyniowe i zwyrodnieniowe oraz wtórne zespoły otępienne. 11. Przebieg i możliwości lecznicze w otępieniach. 12. Zaburzenia komunikacji językowej i psychopatologiczne w otępieniach. 	
Literatura podstawowa:	
<ol style="list-style-type: none"> 1. Bitniok M., Dysfunkcje mózgu a komunikacja językowa, Bielsko-Biała 2007. 2. Domagała A., Zachowania językowe w demencji. Struktura wypowiedzi w chorobie Alzheimerera, Lublin 2007. 3. Domańska Ł. (red.), Podstawy neuropsychologii klinicznej, Lublin 2009. 4. Górka T. i wsp., Mózg a zachowanie, Warszawa 2006. 5. Grabias S. i wsp. (red.), Logopedia. Standardy postępowania logopedycznego, Lublin 2015. 6. Jodzio K., Afazja pierwotna postępująca, Gdańsk 1999. 7. Leszek J. (red.), Choroby otępienne. Teoria i praktyka, Wrocław 2011. 8. Manji H., Oksfordzki podręcznik neurologii, Lublin 2010. 9. Michalik M. (red.), Diagnoza i terapia logopedyczna osób dorosłych i starszych, Kraków 2014. 10. Milewski S. (red.), Biomedyczne podstawy logopedii, Gdańsk 2017. 11. Neurologia Adamsa i Victora. Wyd. Czelej, Lublin 2003. 12. Obrębowski A. (red.), Wprowadzenie do neurologopedii, Termedia 2012. 13. Szczudlik A. i wsp., Otępienie, Kraków 2004. 14. Pąchalska M., Afazjologia, Warszawa – Kraków 1999. 	
Literatura dodatkowa:	
<ol style="list-style-type: none"> 1. Emmerson C.R., Walczak T.S., Padle T.A., Elektroencefalografia i potencjały wywołane, [w:] Neurologia Meritta (red.) Kwieciński H., Kamińska A.M., Wrocław 2004. 2. Lange D.L., Trojaborg W., Elektromiografia, [w:] Neurologia Meritta (red.) Kwieciński H., Kamińska A.M., Wrocław 2004. 3. Mohr J.P., Delapaz R., Obrazowanie w chorobach naczyniowych mózgu, [w:] Neurologia Meritta (red.) Kwieciński H., Kamińska A.M., Wrocław 2004. 4. Klasyfikacja Zaburzeń Psychiczych i Zaburzeń Zachowania ICD-10, Kraków – Warszawa 1998. 5. Netter F.H., The CIBA Collection of Medical Illustrations, 1986. 6. Maruszewski M., Mowa a mózg, Zagadnienia neuropsychologiczne. Warszawa 1970. 7. Michałowicz R., Ślenzak J., Choroby układu nerwowego dzieci i młodzieży, Warszawa 1983. 	
Planowane formy/działania/metody dydaktyczne:	
Wykład tradycyjny i multimedialny, ćwiczenia - analiza wyników badań neurologicznych, obserwacja, dyskusja, film dydaktyczny.	
Sposoby weryfikacji efektów uczenia się osiągniętych przez studenta:	
Udział w zajęciach – obecność, przygotowanie dokumentacji w oparciu o literaturę przedmiotu, znajomość	

metod, narzędzi i procedur postępowania neurologopedycznego.

Forma i warunki zaliczenia:

Warunek uzyskania zaliczenia przedmiotu:

1. Aktywność na zajęciach.
2. Zaliczenie teoretycznego kolokwium (uzyskanie co najmniej 51% punktów z kolokwium).

Poprawy: jednorazowa poprawa kolokwium i zaliczenia praktycznego w trakcie zajęć w semestrze.

Egzamin w sesji.

Bilans punktów ECTS:

Studia stacjonarne

Aktywność	Obciążenie studenta
Udział w ćwiczeniach	30 godzin
Udział w wykładach	15 godzin
Przygotowanie do egzaminu	5 godzin
Sumaryczne obciążenie pracą studenta	50 godzin
Punkty ECTS za przedmiot	2 ECTS

Sylabus przedmiotu / modułu kształcenia		
Nazwa przedmiotu/modułu kształcenia:		Zaburzenia emisji głosu i techniki mówienia osób w wieku senioralnym
Nazwa w języku angielskim:		Disturbances in voice emission and speaking techniques in the elderly
Język wykładowy:	polski	
Kierunek studiów, dla którego przedmiot jest oferowany:		Logopedia
Jednostka realizująca:	Wydział Nauk Humanistycznych	
Rodzaj przedmiotu/modułu kształcenia (obowiązkowy/fakultatywny):		fakultatywny
Poziom modułu kształcenia (np. pierwszego lub drugiego stopnia):		drugiego stopnia
Rok studiów:	drugi	
Semestr:	czwarty	
Liczba punktów ECTS:	1 ECTS	
Imię i nazwisko koordynatora przedmiotu:		dr hab. Alina Maciejewska, prof. UPH
Imię i nazwisko prowadzących zajęcia:		dr Aldona Kocyła - Łukasiewicz, mgr Łukasz Maj
Założenia i cele przedmiotu:		Przygotowanie studenta do przeprowadzenia oceny jakości głosu i jego zaburzeń oraz wdrożenia adekwatnego postępowania terapeutycznego u pacjentów z różnymi postaciami dysfonii w wieku senioralnym. Zdobywanie umiejętności z zakresu poszczególnych bloków ćwiczeniowych stosowanych w emisji głosu: ćwiczenia relaksacyjne, oddechowe, fonacyjne, artykulacyjne i dykcyjne.
Symbol efektu	Efekt uczenia się: WIEDZA	Symbol efektu kierunkowego
S_W01	Student posiada pogłębioną wiedzę z zakresu anatomii i fizjologii narządu głosu, potrafi omówić mechanizm starzenia się głosu.	K_W02
S_W01	Student omawia etiologię i klasyfikację zaburzeń jakości głosu, potrafi wskazać przyczyny zmian organicznych i czynnościowych zachodzących w krtani, które związane są z wiekiem pacjenta.	K_W02
S_W03	Zna etapy procesu starzenia, i wie jak prawidłowo dobrać metody, formy i środki do wieku oraz możliwości uczestników zajęć.	K_W05, K_W06, K_W07
Symbol efektu	Efekt uczenia się: UMIEJĘTNOŚCI	Symbol efektu kierunkowego
S_U02	Student posiada umiejętność oceny jakości głosu w oparciu o badanie podmiotowe i przedmiotowe pacjenta z dysfonią w różnym wieku.	K_U11, K_U04
S_U03	Student posiada umiejętność prowadzenia terapii z zakresu emisji głosu u pacjentów w wieku senioralnym.	K_U11, K_U06
S_U05	Student potrafi skutecznie współpracować z członkami zespołu realizującego proces diagnostyczno-terapeutyczny z zakresu patologii narządu głosu.	K_U07, K_U09, K_U13

Symbol efektu	Efekt uczenia się: KOMPETENCJE SPOŁECZNE	Symbol efektu kierunkowego
S_K01	Potrafi wykazać się kompetencją diagnostyczną w ocenie motoryki i techniki mówienia, ortofonii, emisji głosu i wykorzystać tę wiedzę w życiu codziennym i zawodowym.	K_K05, K_K06, K_K07
Forma i typy zajęć:		Ćwiczenia – 15 godzin.
Wymagania wstępne i dodatkowe:		
Podstawowe wiadomości z anatomii, laryngologii, audiologii oraz emisji głosu.		
Treści modułu kształcenia:		
<ol style="list-style-type: none"> 1. Wpływ wieku na jakość fonacji i oddychania. 2. Ocena czynności krtani u osób w wieku senioralnym. 3. Ocena procesu tworzenia głosu i mowy u pacjentów z zaburzeniami jakości głosu i mowy w wieku senioralnym. 4. Metody oceny jakości głosu u pacjentów z dysfonią. 5. Diagnostyka patologii krtani u pacjentów z zaburzeniami jakości głosu i mowy. 6. Postępowanie profilaktyczne u pacjentów z zaburzeniami jakości głosu i mowy. 7. Mechanizm wdechu i wydechu. Przepona i jej funkcje. Technika oddychania appoggio z podparciem oddechowym. 8. Rezonans i rezonatory, rejestry głosowe. Wzbudzanie rezonansu. 9. Ćwiczenia relaksacyjne oraz ich zastosowanie u pacjentów z zaburzeniami jakości głosu i mowy w wieku senioralnym. 10. Ćwiczenia oddechowe oraz ich zastosowanie u pacjentów z zaburzeniami jakości głosu i mowy. 11. Ćwiczenia fonacyjne oraz ich zastosowanie u pacjentów z zaburzeniami jakości głosu i mowy. 		
Literatura podstawowa:		
<ol style="list-style-type: none"> 1. Gerontologopedia, red. W. Tłokiński, S. Milewski, K. Kaczorowska-Bray, Gdańsk 2018. 2. Adamiszyn Z., Walencik-Topiło A., Logopedia artystyczna, [w:] Logopedia. Pytania i odpowiedzi, red. Gałkowski T., Jastrzębowska G., Wydawnictwo Uniwersytetu Opolskiego, Opole 2003. 3. Pruszewicz A., Foniatria kliniczna, PZWL, Warszawa 2007. 4. Styczek I., Logopedia, PWN, Warszawa 1981. 5. Tarasiewicz B., Mówię i śpiewam świadomie, Universitas, Kraków 2006. 6. Toczyska B., Elementarne ćwiczenia dykcji, GWO, Gdańsk 2007. 		
Literatura dodatkowa:		
<ol style="list-style-type: none"> 1. Bednarek J.D., Ćwiczenia wyrazistości mowy, Wrocław 2002. 2. Ciecierska-Zajdel B., Trening głosu, Warszawa 2012. 3. Rehabilitacja zawodowych zaburzeń głosu. Poradnik dla nauczycieli, red. M. Śliwińska-Kowalska, E. Niebudek-Bogusz, Łódź 2011. 4. Tarasiewicz B., Mówię i śpiewam świadomie. Podręcznik do nauki emisji głosu, Kraków 2003. 		
Planowane formy/działania/metody dydaktyczne:		
Rzutnik multimedialny, prezentacje multimedialne, materiał lingwistyczny do ćwiczeń emisyjno-dykcyjnych.		
Sposoby weryfikacji efektów uczenia się osiągniętych przez studenta:		
Ocena aktywności studenta w czasie zajęć, pozytywna ocena z kolokwium na koniec semestru.		
Forma i warunki zaliczenia:		
Kolokwium – zaliczenie na ocenę (3-5).		
Bilans punktów ECTS:		

Studia stacjonarne	
Aktywność	Obciążenie studenta
Udział w zajęciach	15 godzin
Samodzielne przygotowanie się do zajęć	5 godzin
Przygotowanie się do kolokwium i udział w nim	5 godzin
Sumaryczne obciążenie pracą studenta	25 godzin
Punkty ECTS za przedmiot	1 ECTS

Sylabus przedmiotu / modułu kształcenia		
Nazwa przedmiotu/modułu kształcenia:	Zaburzenia słuchu i głosu u osób w wieku senioralnym	
Nazwa w języku angielskim:	Hearing and voice disorders in the elderly	
Język wykładowy:	polski	
Kierunek studiów, dla którego przedmiot jest oferowany:	Logopedia	
Jednostka realizująca:	Wydział Nauk Humanistycznych	
Rodzaj przedmiotu/modułu kształcenia (obowiązkowy/fakultatywny):	fakultatywny	
Poziom modułu kształcenia (np. pierwszego lub drugiego stopnia):	drugiego stopnia	
Rok studiów:	drugi	
Semestr:	czwarty	
Liczba punktów ECTS:	1 ECTS	
Imię i nazwisko koordynatora przedmiotu:	dr hab. Alina Maciejewska, prof. ucz.	
Imię i nazwisko prowadzących zajęcia:	dr Adriana Urban-Rafałek	
Założenia i cele przedmiotu:	Diagnostyka i leczenie zaburzeń słuchu i mowy wieku podeszłego. Powiązanie niedosłuchu starczego z innymi schorzeniami wieku podeszłego (internistycznymi, neurologicznymi, psychiatrycznymi). Zaburzenia funkcji ekspresywnych w komunikacji wieku podeszłego. Szumy uszne.	
Symbol efektu	Efekt uczenia się: WIEDZA	Symbol efektu kierunkowego
S_W01	Student zna przyczyny i objawy schorzeń narządu słuchu i równowagi u osób w wieku podeszłym.	K_W02
S_W02	Student rozumie i zna zasady funkcjonowania aparatury i sprzętu stosowanego w protezowaniu pacjentów ze schorzeniami słuchu (aparaty słuchowe, implanty ślimakowe, implanty BAHA).	K_W05, K_W09
S_W04	Ma pogłębioną wiedzę dotyczącą uwarunkowań starzenia się głosu.	K_W01, K_W02
S_W04	Zna warunkowania patogenne zaburzeń jakości głosu.	K_W01, K_W02
Symbol efektu	Efekt uczenia się: UMIEJĘTNOŚCI	Symbol efektu kierunkowego
S_U02	Student potrafi na podstawie interpretacji badań neurologopedycznych oraz analizy dokumentacji medycznej zakwalifikować, zaplanować i przeprowadzić rehabilitację pacjentów z zaburzeniami słuchu i mowy w wieku podeszłym.	K_U11, K_U04, K_U05
Symbol efektu	Efekt uczenia się: KOMPETENCJE SPOŁECZNE	Symbol efektu kierunkowego
S_K01	Przestrzega tajemnicy zawodowej, praw pacjenta, w tym prawa do rzetelnej informacji na temat proponowanego postępowania	K_K03, K_K04

	diagnostyczno-terapeutycznego.	
S_K02	Jest przekonany o potrzebie wielospecjalistycznej opieki nad osobami z zaburzeniami mowy i słuchu.	K_K05, K_K02
Forma i typy zajęć:	Ćwiczenia – 15 godzin.	
Wymagania wstępne i dodatkowe:		
Podstawowe wiadomości z anatomii, neurologii, laryngologii oraz zaburzeń mowy w wieku senioralnym.		
Treści modułu kształcenia:		
<ol style="list-style-type: none"> 1. Głuchota starcza jako problem medyczny i społeczny. 2. Presbycusis. Założenia i cele diagnostyki audiologicznej wieku podeszłym. Dobór metod diagnostycznych psychofizycznych. Interpretacja wyników badań. Skryning wieku podeszłego. Wskazania do protezowania i implantowania słuchu. 3. Postacie kliniczne głuchoty starczej, diagnostyka i leczenie. 4. Prsbyastasis. Uwarunkowania medyczne zaburzeń równowagi w wieku podeszłym. Dobór metod diagnostycznych i interpretacja wyników z zawrotach głowy. Diagnostyka różnicowa i medyczne aspekty chorób zmysłu równowagi. 5. Epidemiologia i etiopatogeneza zaburzeń słuchu u osób starszych. 6. Presbyfonia. Uwarunkowania starzenia się głosu. Zaburzenia mowy w wieku podeszłym. Upośledzenie komunikacji w wieku podeszłym. Analiza akustyczna i wieloparametryczna zaburzeń głosu. Interpretacja badań głosu i mowy. 7. Uwarunkowania patogenne zaburzeń jakości głosu u chorych w wieku podeszłym. 8. Zaburzenia metaboliczne a funkcjonowanie poznawcze i językowe osób w wieku senioralnym. 9. Kryteria różnicowania zaburzeń językowych względem innych deficytów neuropsychologicznych i neurologicznych osób w wieku starczym. 		
Literatura podstawowa:		
<ol style="list-style-type: none"> 1. Audiologia kliniczna. Zarys. red. A. Pruszevicz, 2003, Poznań. 2. Choroby uszu, nosa i gardła. W. Becker, H.H. Naumann, C.R. Pfaltz, Bel Corp, 1999, Warszawa, s. 149–153. 		
Literatura dodatkowa:		
<ol style="list-style-type: none"> 1. Audiologia kliniczna. M. Śliwińska-Kowalska, 2005, Łódź, Mediton, 299-303. 2. Otolaryngologia kliniczna. A. Zakrzewski, 1981, Warszawa, s. 897-898. 3. Otoneurologia. Red. G. Janczewski, B. Latkowski, 1998, Warszawa, BelCorp, s. 417-421. 4. Daniluk B., Szepietowska E.M., Ograniczenia i możliwości komunikacji językowej w demencji. W: Z. Tarkowski (red.). Neurologopedia. Wyd. Fundacji „Orator”, 2005, Lublin, s. 61-79. 5. Jodzio K., Neuropsychologia jesieni życia. „Psychologia Rozwojowa”, 2012, 17 (1), s. 85-98. 6. Milewski S., Kaczorowska-Bray K., Kamińska B., Późna dorosłość z perspektywy logopedii. Pogranicze. Studia Społeczne, 2016, tom XXVIII, DOI 10.15290/pss.2016.28.09. 		
Planowane formy/działania/metody dydaktyczne:		
Samodzielne dochodzenie do wiedzy – analiza przypadku, propozycje diagnostyczne i terapeutyczne, dyskusja.		
Sposoby weryfikacji efektów uczenia się osiągniętych przez studenta:		
Efekty sprawdzane będą na kolokwium pisemnym po zakończeniu zajęć.		
Forma i warunki zaliczenia:		
Warunek uzyskania zaliczenia przedmiotu: Zaliczenie na ocenę – kolokwium pisemne pod koniec semestru. Poprawy: jednorazowa poprawa kolokwium w trakcie zajęć w semestrze.		

Bilans punktów ECTS:	
Studia stacjonarne	
Aktywność	Obciążenie studenta
Udział w zajęciach	15 godzin
Samodzielne przygotowanie się do zajęć	5 godzin
Przygotowanie się do kolokwium i udział w nim	5 godzin
Sumaryczne obciążenie pracą studenta	25 godzin
Punkty ECTS za przedmiot	1 ECTS

Sylabus przedmiotu / modułu kształcenia		
Nazwa przedmiotu/modułu kształcenia:	Diagnoza różnicowa zaburzeń komunikacji w otępieniach	
Nazwa w języku angielskim:	Differential diagnosis of communication disorders in dementia	
Język wykładowy:	polski	
Kierunek studiów, dla którego przedmiot jest oferowany:	Logopedia	
Jednostka realizująca:	Wydział Nauk Humanistycznych	
Rodzaj przedmiotu/modułu kształcenia (obowiązkowy/fakultatywny):	fakultatywny	
Poziom modułu kształcenia (np. pierwszego lub drugiego stopnia):	drugiego stopnia	
Rok studiów:	drugi	
Semestr:	czwarty	
Liczba punktów ECTS:	1 ECTS	
Imię i nazwisko koordynatora przedmiotu:	dr hab. Alina Maciejewska, prof. ucz.	
Imię i nazwisko prowadzących zajęcia:	dr Kamila Bigos	
Założenia i cele przedmiotu:	Celem przedmiotu jest zapoznanie studenta z językowymi i niejęzykowymi obszarami zaburzeń w funkcjonowaniu człowieka z chorobami neurodegeneracyjnymi, diagnozą różnicową sprawności językowych i komunikacyjnych w otępieniach.	
Symbol efektu	Efekt uczenia się: WIEDZA	Symbol efektu kierunkowego
S_W01	Student zna patomechanizmy i symptomatykę zespołów chorób neurodegeneracyjnych; student zna paradygmaty objawów językowych w poszczególnych typach demencji.	K_W04, K_W11
S_W02	Student zna logopedyczne/ gerontologopedyczne procedury postępowania diagnostycznego w przypadkach demencji: zna cele i zasady prowadzenia terapii logopedycznej/ gerontologopedycznej osób z zaburzeniami mowy w przebiegu zmian demencyjnych na wszystkich etapach choroby.	K_W02, K_W05
Symbol efektu	Efekt uczenia się: UMIEJĘTNOŚCI	Symbol efektu kierunkowego
S_U01	Student potrafi określić objawy i dynamikę zaburzeń językowych w poszczególnych schorzeniach neurodegeneracyjnych, dokonuje diagnozy różnicowej.	K_U11
S_U02	Student potrafi przeprowadzić badanie logopedyczne/ gerontologopedyczne i zaprogramować przebieg terapii logopedycznej osoby z demencją przy wykorzystaniu danych z najnowszych metod stosowanych w diagnostyce wielospecjalistycznej.	K_U01, K_U08
Symbol efektu	Efekt uczenia się: KOMPETENCJE SPOŁECZNE	Symbol efektu kierunkowego

S_K01	Student ma świadomość swojej wiedzy i jest gotowy do niesienia pomocy osobom z chorobami neurodegeneracyjnymi i ich rodzinom.	K_K01
Forma i typy zajęć:	Ćwiczenia – 15 godzin.	
Wymagania wstępne i dodatkowe:		
Podstawowa wiedza z neurologii (a zwłaszcza procesów neurodegeneracyjnych), psychologii klinicznej, teorii zaburzeń mowy.		
Treści modułu kształcenia:		
<ol style="list-style-type: none"> 1. Funkcje ośrodkowego układu nerwowego a sprawności językowe. 2. Rodzaje otępień – diagnoza różnicowa. 3. Specyficzne i niespecyficzne zachowania językowe osób w demencji. 4. Kryteria różnicowania zaburzeń językowych względem innych deficytów neuropsychologicznych i neurologicznych osób w demencji. 5. Obrazowanie mózgu. 6. Psychofarmakologia. 7. Urazy czaszkowo-mózgowe. 8. Choroby naczyniowe mózgu. 9. Stwardnienie rozsiane. 10. Padaczka. 11. Zespoły otępienne. 12. Nowotwory ośrodkowego układu nerwowego. 13. Choroby zwyrodnieniowe mózgu. 14. Cele i zasady prowadzenia terapii logopedycznej osób z zaburzeniami mowy w przebiegu zmian dementywnych na wszystkich etapach choroby. 15. Zaburzenia komunikacji w różnych typach otępień – propozycje terapii logopedycznej. 		
Literatura podstawowa:		
<ol style="list-style-type: none"> 1. Borkowska A., E. M. Szepietowska red., Diagnoza neuropsychologiczna. Metodologia i metodyka, Lublin, 2000. 2. Domagała A., Zachowania językowe w demencji. Struktura wypowiedzi w chorobie Alzheimera, Lublin, 2007. 3. Domagała A., Standard postępowania logopedycznego w przypadku zaburzeń mowy osób w otępieniu alzheimerowskim, „Logopedia” 2008, t. 37, s. 297-311. 4. Domagała A., Narracja i jej zaburzenia w otępieniu alzheimerowskim, Lublin, 2015. 5. Michalik M. (red.), Diagnoza i terapia logopedyczna osób dorosłych i starszych, Kraków, 2014. 6. Milewski S. (red.), Biomedyczne podstawy logopedii, Gdańsk, 2017. 7. Leszek J., red., Choroby otępienne. Teoria i praktyka, Wrocław, 2003. 		
Literatura dodatkowa:		
<ol style="list-style-type: none"> 1. Bakheit A.M.O., Postępowanie w spastyczności, „Rehabilitacja Medyczna”, 1998, 2, 3, s. 67-80. 2. Fuller G., Badanie neurologiczne – to proste, Warszawa, 1995. 3. Pruszewicz A., Wiskirska-Woźnica B., Zaburzenia połykania – postępowanie diagnostyczne i zasady rehabilitacji, „Przewodnik Lekarza”, 2002, 5, 9, 102-104. 4. Pużyński S., Wciórka J. (red.), Klasyfikacja zaburzeń psychicznych i zaburzeń zachowania w ICS-10. 5. Opisy kliniczne, wskazówki diagnostyczne. Kraków – Warszawa, 2000. 6. Sadowski B., Chmurzyński J.A., Biologiczne mechanizmy zachowania, Warszawa, 1989. 		
Planowane formy/działania/metody dydaktyczne:		
Ćwiczenia – metody diagnozy neurologopedycznej w różnych rodzajach otępień, programowanie terapii, narzędzia diagnostyczne do oceny sprawności komunikacyjnych w przypadkach neurodegeneracji.		
Sposoby weryfikacji efektów uczenia się osiągniętych przez studenta:		
Aktywność na zajęciach, przygotowanie dokumentacji w oparciu o literaturę przedmiotu, znajomość metod,		

narzędzi i procedur postępowania neurologopedycznego.

Forma i warunki zaliczenia:

Warunek uzyskania zaliczenia przedmiotu:

1. Aktywność na zajęciach.
2. Zaliczenie teoretycznego kolokwium (uzyskanie co najmniej 51% punktów z kolokwium).

Poprawy: jednorazowa poprawa kolokwium i zaliczenia praktycznego w trakcie zajęć w semestrze.

Bilans punktów ECTS:

Studia stacjonarne

Aktywność	Obciążenie studenta
Udział w ćwiczeniach	15 godzin
Samodzielne przygotowanie się do ćwiczeń	7 godzin
Samodzielne przygotowanie się do kolokwium	3 godzin
Sumaryczne obciążenie pracą studenta	25 godzin
Punkty ECTS za przedmiot	1 ECTS

Sylabus przedmiotu / modułu kształcenia		
Nazwa przedmiotu/modułu kształcenia:	Diagnoza różnicowa zaburzeń komunikacji w afazji	
Nazwa w języku angielskim:	Differential diagnosis of communication disorders in aphasia	
Język wykładowy:	polski	
Kierunek studiów, dla którego przedmiot jest oferowany:	Logopedia	
Jednostka realizująca:	Wydział Nauk Humanistycznych	
Rodzaj przedmiotu/modułu kształcenia (obowiązkowy/fakultatywny):	fakultatywny	
Poziom modułu kształcenia (np. pierwszego lub drugiego stopnia):	drugiego stopnia	
Rok studiów:	drugi	
Semestr:	czwarty	
Liczba punktów ECTS:	1 ECTS	
Imię i nazwisko koordynatora przedmiotu:	dr Sofia Kamińska	
Imię i nazwisko prowadzących zajęcia:	dr Kamila Bigos	
Założenia i cele przedmiotu:	Celem przedmiotu jest zapoznanie studenta z językowymi i niejęzykowymi obszarami zaburzeń w funkcjonowaniu człowieka z chorobami neurodegeneracyjnymi, diagnoza różnicowa sprawności językowych i komunikacyjnych w otępieniach.	
Symbol efektu	Efekt uczenia się: WIEDZA	Symbol efektu kierunkowego
S_W01	Student zna patomechanizmy i symptomatykę afazji, student zna paradygmaty objawów językowych w poszczególnych typach afazji.	K_W04, K_W11
S_W02	Student zna logopedyczne procedury postępowania diagnostycznego w przypadkach afazji i pragnozji: zna cele i zasady prowadzenia terapii logopedycznej osób z zaburzeniami mowy w przebiegu uszkodzeń prawej lub lewej półkuli mózgu na wszystkich etapach choroby.	K_W02, K_W05
Symbol efektu	Efekt uczenia się: UMIEJĘTNOŚCI	Symbol efektu kierunkowego
S_U01	Student potrafi określić objawy i dynamikę zaburzeń językowych i komunikacyjnych w poszczególnych schorzeniach neurologicznych w tym afazji, dokonuje diagnozy różnicowej.	K_U11
S_U02	Student potrafi przeprowadzić badanie logopedyczne i zaprogramować przebieg terapii logopedycznej osoby z afazją, przy wykorzystaniu danych z najnowszych metod stosowanych w diagnostyce wielospecjalistycznej.	K_U01, K_U08
Symbol efektu	Efekt uczenia się: KOMPETENCJE SPOŁECZNE	Symbol efektu kierunkowego
S_K01	Student ma świadomość swojej wiedzy i jest gotowy do niesienia pomocy osobom z chorobami neurodegeneracyjnymi i ich rodzinom.	K_K01

Forma i typy zajęć:	Ćwiczenia – 15 godzin.
Wymagania wstępne i dodatkowe:	
Podstawowe wiadomości z neurologii, psychologii klinicznej oraz teorii zaburzeń mowy.	
Treści modułu kształcenia:	
<ol style="list-style-type: none"> 1. Funkcje ośrodkowego układu nerwowego a sprawności językowe. 2. Choroby zwyrodnieniowe mózgu, ogniskowe uszkodzenia struktur korowych i podkorowych. 3. Cele i zasady prowadzenia terapii logopedycznej osób z zaburzeniami mowy w przebiegu ogniskowych uszkodzeń mózgu na wszystkich etapach choroby. Typologie i klasyfikacje afazji – paradygmaty objawów językowych w poszczególnych typach afazji. 4. Procedury diagnozy logopedycznej chorych z ogniskowymi uszkodzeniami mózgu. 5. Metodyka postępowania diagnostyczno-terapeutycznego w poszczególnych typach afazji. 6. Kryteria doboru narzędzi diagnostycznych i materiałów pomocniczych w terapii osób z afazją. 7. Zasady diagnozy różnicowej zaburzeń językowych u osób z uszkodzeniami mózgu. 8. Główne szkoły diagnozy i terapii chorych z afazją. 9. Czynniki warunkujące skuteczność terapii osób z afazją. 	
Literatura podstawowa:	
<ol style="list-style-type: none"> 1. Borkowska A., Szepietowska E.M. (red.), Diagnoza neuropsychologiczna. Metodologia i metodyka, Lublin, 2000. 2. Michalik M. (red.), Diagnoza i terapia logopedyczna osób dorosłych i starszych, Kraków, 2014. 3. Milewski S. (red.) Biomedyczne podstawy logopedii, Gdańsk, 2017. 4. Herzyk A., Afazja: mechanizmy mózgowe i symptomatologia, „Logopedia”, 2000, 27, s. 23-54. 5. Jodzio K., Afazja pierwotna postępująca, Gdańsk, 1999. 6. Kaczmarek B.L.J., Mózgowe mechanizmy formowania wypowiedzi słownych, Lublin, 1986. 7. Kądziałowa D., Czynność rozumienia mowy. Analiza neuropsychologiczna, Wrocław, 1983. 8. Łuria A.R., Zaburzenia wyższych czynności korowych wskutek ogniskowych uszkodzeń mózgu, Warszawa, 1967. 9. Maruszewski M., Mowa a mózg. Analiza neuropsychologiczna, Warszawa, 1970. 10. Panasiuk J., Afazja a interakcja, Lublin, 2013. 11. Panasiuk J., Diagnoza logopedyczna w przebiegu chorób neurologicznych u osób dorosłych, [w:] Diagnoza logopedyczna. Podręcznik akademicki, red. E. Czaplewska, S. Milewski, Sopot, 2012, s. 263-324. 	
Literatura dodatkowa:	
<ol style="list-style-type: none"> 1. Bakheit A.M.O., Postępowanie w spastyczności, „Rehabilitacja Medyczna”, 1998, 2,3, s. 67-80. 2. Fuller G., Badanie neurologiczne – to proste, Warszawa, 1995. 3. Pużyński S., Wciórka J. (red.), Klasyfikacja zaburzeń psychicznych i zaburzeń zachowania w ICS-10. Opisy kliniczne, wskazówki diagnostyczne, Kraków – Warszawa, 2000. 4. Sadowski B., Chmurzyński J.A., Biologiczne mechanizmy zachowania, Warszawa, 1989. 5. Łojek-Osiejuk E., Główne szkoły terapii chorych z afazją, [w:] Diagnoza i terapia chorych z afazją, red. A. Balejko, Białystok, 1998. 6. Maruszewski M., Chory z afazją i jego usprawnianie, Warszawa, 1974. 7. Panasiuk J., Komunikacja w afazji, „Logopedia”, 2000, 27, s. 55-80. 8. Puchowska-Florek M., Książkiewicz B., Nowaczewska M., Ocena przydatności wybranych skal i testów do oceny afazji u pacjentów w ostrym okresie udaru mózgu, „Udar Mózgu”, 2005, 7, 2, 39-47. 9. Żarski S. (red.), Zagadnienia patofizjologii wyższych czynności nerwowych po uszkodzeniach mózgu, Warszawa, 1970. 	
Planowane formy/działania/metody dydaktyczne:	
Ćwiczenia – metody diagnozy neurologopedycznej w afazji, programowanie terapii, narzędzia diagnostyczne do oceny sprawności komunikacyjnych w przypadkach różnych zaburzeń mowy wynikających z uszkodzeń neurologicznych – diagnoza różnicowa.	
Sposoby weryfikacji efektów uczenia się osiągniętych przez studenta:	

Aktywność w zajęciach – przygotowanie dokumentacji w oparciu o literaturę przedmiotu, znajomość metod, narzędzi i procedur postępowania neurologopedycznego.

Forma i warunki zaliczenia:

Warunek uzyskania zaliczenia przedmiotu:

1. Aktywność na zajęciach.
2. Zaliczenie teoretycznego kolokwium (uzyskanie co najmniej 51% punktów z kolokwium).

Poprawy: jednorazowa poprawa kolokwium i zaliczenia praktycznego w trakcie zajęć w semestrze.

Bilans punktów ECTS:

Studia stacjonarne

Aktywność

Obciążenie studenta

Udział w ćwiczeniach

15 godzin

Samodzielne przygotowanie się do ćwiczeń

7 godzin

Samodzielne przygotowanie się do kolokwium

3 godziny

Sumaryczne obciążenie pracą studenta

25 godzin

Punkty ECTS za przedmiot

1 ECTS

Sylabus przedmiotu / modułu kształcenia		
Nazwa przedmiotu/modułu kształcenia:		Praktyka zawodowa ciągła logopedyczna/ neurologopedyczna/ gerontologopedyczna a w ośrodkach logopedycznych/ placówkach opiekuńczo-wychowawczych i medycznych świadczących terapię osobom z zaburzeniami mowy spowodowanymi uszkodzeniami OUN
Nazwa w języku angielskim:		Apprenticeship of speech therapy/ neurologopaedics/ gerontologopaedics in speech therapy centres/ care, educational and medical centres providing speech therapies for people suffering from central nervous system damage
Język wykładowy:	polski	
Kierunek studiów, dla którego przedmiot jest oferowany:		Logopedia
Jednostka realizująca:	Wydział Nauk Humanistycznych	
Rodzaj przedmiotu/modułu kształcenia (obowiązkowy/fakultatywny):		fakultatywny
Poziom modułu kształcenia (np. pierwszego lub drugiego stopnia):		drugiego stopnia
Rok studiów:	drugi	
Semestr:	czwarty	
Liczba punktów ECTS:	2 ECTS	
Imię i nazwisko koordynatora przedmiotu:		dr hab. Alina Maciejewska, prof. UPH
Imię i nazwisko prowadzących zajęcia:		dr Kamila Bigos
Założenia i cele przedmiotu:		Student zdobywa wiedzę z zakresu zaburzeń mowy spowodowanych uszkodzeniami OUN, a także umiejętności diagnozowania, planowania i prowadzenia terapii logopedycznej/ neurologopedycznej/ gerontologopedycznej osób z zaburzeniami mowy spowodowanymi uszkodzeniami OUN. Student zdobywa praktyczne przygotowania do wykonywania zawodu logopedy/ neurologopedy/ gerontologopedy w ośrodkach logopedycznych/ placówkach opiekuńczo-wychowawczych i medycznych świadczących terapię osobom z uszkodzeniami OUN wpływającymi na zaburzenie lub utratę uprzednio nabytych kompetencji i sprawności językowych i komunikacyjnych. Weryfikacja wiedzy teoretycznej, zapoznanie się z metodami i formami pracy neurologopedycznej z pacjentami w różnym wieku.
Symbol efektu	Efekt uczenia się: WIEDZA	Symbol efektu kierunkowego
S_W01, S_W02, S_W03	Zna metody diagnozowania logopedycznego/ neurologicznego, potrafi interpretować wyniki badań tej dyscypliny medycznej.	K_W02, K_W05
S_W06	Zna zasady programowania, prowadzenia i weryfikacji terapii w przypadku zaburzeń sprawności realizacyjnych i kompetencji	K_W04

	komunikacyjnej.	
S_W02, S_W08	Zna organizację oraz specyfikę opieki neurologopedycznej/ gerontologopedycznej w różnych ośrodkach i placówkach świadczących terapię osobom z uszkodzeniami OUN.	K_W09, K_W12
Symbol efektu	Efekt uczenia się: UMIEJĘTNOŚCI	Symbol efektu kierunkowego
S_U01, S_U03, S_U05	Potrafi programować oraz prowadzić terapię logopedyczną/ neurologopedyczną/ gerontologopedyczną u pacjentów w różnym wieku we współpracy z innymi specjalistami.	K_U02, K_U07
S_U01, S_U02, S_U03, S_U08	Dokonuje diagnozy różnicowej umiejętności realizacyjnych i kompetencji komunikacyjnej w zaburzeniu.	K_U11, K_U14
Symbol efektu	Efekt uczenia się: KOMPETENCJE SPOŁECZNE	Symbol efektu kierunkowego
S_K02	Jest gotowy do pracy w zespołach interdyscyplinarnych.	K_K02
S_K04	Wykazuje się rzetelnością we współdziałaniu z opiekunem praktyki w celu poszerzania własnych umiejętności diagnostyczno-terapeutycznych.	K_K07
Forma i typy zajęć:	Praktyka zawodowa logopedyczna/ neurologopedyczna (45 godzin) – ćwiczenia praktycznych umiejętności diagnozowania i terapii, konsultacje, analizy przypadków.	
Wymagania wstępne i dodatkowe:		
Anatomia i fizjologia układu nerwowego, neurologia, diagnoza różnicowa zaburzeń mowy związanych z zaburzeniem i/ lub rozpadem sprawności językowych i komunikacyjnych.		
Treści modułu kształcenia:		
<ol style="list-style-type: none"> 1. Obserwacja zajęć specjalistycznych z osobami w różnym wieku (młodzieżą, osobami dorosłymi) – 17 godzin. 2. Organizacja pracy w ośrodkach logopedycznych/ placówkach opiekuńczo-wychowawczych i medycznych świadczących terapię osobom z zaburzeniami mowy spowodowanymi uszkodzeniami OUN. 3. Bezpieczeństwo pacjenta podczas terapii. 4. Współpraca logopedy/neurologopedy/gerontologopedy z lekarzami, pracownikami medycznymi, pracownikami opieki socjalnej. 5. Postępowanie logopedyczne/neurologopedyczne/gerontologopedyczne w ośrodkach logopedycznych/placówkach opiekuńczo-wychowawczych i medycznych świadczących terapię osobom z zaburzeniami mowy spowodowanymi uszkodzeniami OUN. 6. Dokumentacja postępowania logopedycznego/neurologopedycznego/gerontologopedycznego w ośrodkach logopedycznych/placówkach opiekuńczo-wychowawczych i medycznych świadczących terapię osobom z zaburzeniami mowy spowodowanymi uszkodzeniami OUN. 7. Zabezpieczanie i ochrona danych osobowych pacjenta. 8. Analiza przypadku osoby z uszkodzeniem neurologicznym, wymagającego opieki specjalistycznej w związku z zaobserwowanym zaburzeniem/rozpadem kompetencji i sprawności językowych i komunikacyjnych – stworzenie studium przypadku. 9. Opracowanie 10. konspektów odtwórczych. 10. Opracowanie 15. konspektów twórczych. 11. Prowadzenie zajęć logopedycznych/ neurologopedycznych/ gerontologopedycznych z osobami w różnym wieku w wybranym ośrodku/placówce – 25 godzin. 12. Poznanie metod wspierających terapię osób w różnym wieku wykorzystywanych w pracy logopedy/ neurologopedy. 		

Literatura podstawowa:	
<ol style="list-style-type: none"> 1. Borkowska A., Szepietowska E.M. (red.), 2000, Diagnostyka neuropsychologiczna. Metodologia i metodyka, Lublin. 2. Tłokiński W., Milewski S., Kaczorowska-Bray K. (red.), 2018, Gerontologopedia, Gdańsk. 3. Kądziałowa D., 1983, Czynność rozumienia mowy. Analiza neuropsychologiczna, Wrocław. 4. Maruszewski M. 1966, Afazja. Zagadnienia teorii i terapii, Warszawa. 5. Panasiuk J., 2015, Afazja. Tekst – metatekst – kontekst. Lublin. 6. Grabias S., Panasiuk J., Woźniak T. (red.), Logopedia. Standardy postępowania logopedycznego, Lublin. 	
Literatura dodatkowa:	
<ol style="list-style-type: none"> 1. Panasiuk J., 2012, Diagnostyka logopedyczna w przebiegu chorób neurologicznych u osób dorosłych, [w:] Diagnostyka logopedyczna. Podręcznik akademicki, red. Czaplewska E., Milewski S., Sopot, s. 263-324. 	
Planowane formy/działania/metody dydaktyczne:	
<p>Praktyka ciągła odbywa się w wybranej przez studenta placówce prowadzącej terapię osób w różnym wieku z uszkodzeniami OUN pod kierunkiem opiekuna praktyki mianowanego przez dyrektora placówki, zgodnie z zasadami sformułowanymi w sylabusie. Student ma prawo do konsultacji z uczelnianym opiekunem praktyk. Uczelniany opiekun praktyk ma obowiązek udzielić studentowi pomocy w rozwiązaniu problemów związanych z realizacją praktyki oraz ma obowiązek kontrolowania procesu realizacji praktyki. W ramach praktyki podejmowane są następujące działania: obserwacja, diagnozowanie, programowanie oraz planowanie zajęć logopedycznych/ neurologopedycznych (opracowanie konspektów zajęć neurologopedycznych – 10 odtwórczych, 15 twórczych) oraz samodzielne prowadzenie zajęć, zapoznanie się ze specyfiką pracy logopedy/ neurologopedy/ gerontologopedy.</p>	
Sposoby weryfikacji efektów uczenia się osiągniętych przez studenta:	
<p>Wszystkie efekty będą sprawdzane poprzez ocenę postawy studenta podczas praktyk (zaangażowana/ niezaangażowana) oraz ocenę zajęć prowadzonych przez studenta (ocena 2-5), której dokonuje opiekun praktyk z ramienia placówki, w której odbywa się praktyka. Podstawą sprawdzenia realizacji efektów kształcenia jest ocena dziennika praktyk prowadzonego przez studenta i ocenionego przez uczelnianego opiekuna praktyk (ocena 2-5).</p>	
Forma i warunki zaliczenia:	
<p>Warunek uzyskania zaliczenia praktyki jest pozytywna ocena praktyki dokonana przez opiekuna praktyki z ramienia placówki (ocena 3-5). Ostateczna ocena za praktykę jest średnią oceny opiekuna praktyk z ramienia placówki i uczelnianego opiekuna praktyk, który ocenia przedstawiony przez studenta dziennik realizacji praktyki (skala ocen 2-5).</p> <p>Poprawy: brak możliwości poprawy, w przypadku negatywnej oceny praktyki student powinien odbyć ponownie praktykę.</p>	
Bilans punktów ECTS:	
Studia stacjonarne	
Aktywność	Obciążenie studenta
Liczba godzin praktyk	45 godzin
Samodzielne przygotowanie się do prowadzonych zajęć, przygotowanie konspektów i analizy przypadków	5 godzin
Sumaryczne obciążenie pracą studenta	50 godzin
Punkty ECTS za przedmiot	2 ECTS

Sylabus przedmiotu / modułu kształcenia		
Nazwa przedmiotu/modułu kształcenia:	Programowanie postępowania neurologopedycznego	
Nazwa w języku angielskim:	Programming of neurologopedic procedures	
Język wykładowy:	polski	
Kierunek studiów, dla którego przedmiot jest oferowany:	Logopedia	
Jednostka realizująca:	Wydział Nauk Humanistycznych	
Rodzaj przedmiotu/modułu kształcenia (obowiązkowy/fakultatywny):	fakultatywny	
Poziom modułu kształcenia (np. pierwszego lub drugiego stopnia):	drugiego stopnia	
Rok studiów:	drugi	
Semestr:	czwarty	
Liczba punktów ECTS:	2 ECTS	
Imię i nazwisko koordynatora przedmiotu:	dr Sofia Kamińska	
Imię i nazwisko prowadzących zajęcia:	dr Sofia Kamińska	
Założenia i cele przedmiotu:	Nauka programowania procedur diagnostyczno-terapeutycznych w przypadku rozmaitych zaburzeń mowy o podłożu neurologicznym oraz umiejętność doboru metodycznych rozwiązań uwzględniając rozpoznaną jednostkę lub współwystępujące jednostki patologii mowy.	
Symbol efektu	Efekt uczenia się: WIEDZA	Symbol efektu kierunkowego
S_W01	Student zna objawy i mechanizmy zaburzeń mowy u dzieci i osób dorosłych z uszkodzeniami i dysfunkcjami układu nerwowego, biologiczne podstawy mowy i myślenia. Różnicuje współwystępujące z zaburzeniami mowy zakłócenia wyższych czynności poznawczych (np. agnozje, amnezje), motorycznych (np. apraksje) i fizjologicznych (np. dysfagie, dysfonie) u dzieci i dorosłych z uszkodzeniami układu nerwowego. Zna obraz psychopatologiczny zaburzeń neurologicznych u dzieci i osób dorosłych.	K_W02
S_W02	Student zna dynamikę narastania zaburzeń językowych w przebiegu neurodezintegracji i neurodegeneracji, zna zasady diagnozy i terapii logopedycznej w przypadkach zaburzeń motorycznych, poznawczych i komunikacyjnych oraz zna kryteria diagnozy różnicowej zaburzeń mowy w przypadku schorzeń neurologicznych u dzieci i dorosłych.	K_W02, K_W05
Symbol efektu	Efekt uczenia się: UMIEJĘTNOŚCI	Symbol efektu kierunkowego
S_U01	Potrafi przeprowadzać diagnozę różnicową obwodowych i ośrodkowych zaburzeń mowy u dzieci i dorosłych.	K_U01
S_U02	Uwzględnia wyniki badań specjalistycznych w programowaniu postępowania neurologopedycznego.	K_U09
S_U03	Dostosowuje procedury diagnostyczno-terapeutyczne do indywidualnych	K_U03

	uwarunkowań dziecka i dorosłego z uwzględnieniem wyników badań wielospecjalistycznych oraz zmiennych społecznych i klinicznych.	
S_U04	Potrafi dostosować procedury do potrzeb pacjenta.	K_U03, K_U12
Symbol efektu	Efekt uczenia się: KOMPETENCJE SPOŁECZNE	Symbol efektu kierunkowego
K01	Wykorzystuje różne modele systemowej opieki w przypadkach zaburzeń o podłożu nad dziećmi i osobami dorosłymi i jest gotowy do współpracy.	K_K05
Forma i typy zajęć:	Ćwiczenia – 15 godzin, wykład – 15 godzin.	
Wymagania wstępne i dodatkowe:		
Postępowanie logopedyczne w poszczególnych zaburzeniach mowy (alalia, afazja, dysartria itp.).		
Treści modułu kształcenia:		
<ol style="list-style-type: none"> 1. Obraz psychopatologiczny przewlekłych zaburzeń neurologicznych. 2. Ocena neurologopedyczna we wczesnej fazie zdrowienia. 3. Programowanie procedur diagnozy i terapii dzieci i osób dorosłych z zaburzeniami mowy powstałymi na skutek ogniskowych uszkodzeń po ustabilizowaniu się ich stanu klinicznego: <ul style="list-style-type: none"> • zasady diagnozy różnicowej zaburzeń mowy u dzieci i dorosłych z powikłanym przebiegiem procesów chorobowych i wieloogniskowymi i/ lub rozsianymi uszkodzeniami mózgu, • paradygmat zaburzeń poznawczych, komunikacyjnych i motorycznych w przebiegu schorzeń neurologicznych o różnej etiologii, • zaburzenia mowy współwystępujące z objawami zaburzeń poznawczych w przebiegu chorób neurologicznych u dzieci i dorosłych, • kryteria wyboru i charakterystyka narzędzi diagnostycznych w ocenie neurologopedycznej dzieci i dorosłych, • programowanie terapii neurologopedycznej dzieci i dorosłych. 4. Edukacja i opieka nad osobami z zaburzeniami mowy w przebiegu schorzeń neurologicznych. 		
Literatura podstawowa:		
<ol style="list-style-type: none"> 1. Grabias S., Panasiuk J., Woźniak T., 2015, Logopedia. Standardy postępowania logopedycznego. Lublin, Wydawnictwo UMCS. 2. Marczevska H., Osiejuk, E., 1994, Nie tylko afazja... O zaburzeniach językowych w demencji Alzheimerera, demencji wielozawałowej i przy uszkodzeniach prawej półkuli mózgu, Warszawa. 3. Panasiuk J., 2013, Sprawności interakcyjne i komunikacyjne jako kryteria różnicowania zaburzeń rozwojowych. W: M. Michalik, A. Siudak, H. Pawłowska-Jaroń (red.), Interakcyjne uwarunkowania rozwoju i zaburzeń mowy (s. 81–105), Kraków, Collegium Columbinum. 4. Panasiuk J., 2015, Rozumieć po ludzku. Od kodu polikonkretnego do hierarchicznego w ocenie i terapii zaburzeń rozumienia. W: M. Błasiak-Tytuła, M. Korendo, A. Siudak (red.), Rozumienie – diagnoza i terapia (s. 14–38), Kraków, Collegium Columbinum. 		
Literatura dodatkowa:		
<ol style="list-style-type: none"> 1. Panasiuk J., 2012, Diagnoza logopedyczna w przebiegu chorób neurologicznych u osób dorosłych, [w:] Diagnoza logopedyczna. Podręcznik akademicki, pod red. Ewy Czaplewskiej i Stanisława Milewskiego, Sopot: Gdańskie Wydawnictwo Psychologiczne, s. 263-324. 2. Panasiuk J., 2005, Diagnoza różnicowa zaburzeń językowych u chorych z uszkodzeniami mózgu. W: M. Młynarska, T. Smereka(red.), Logopedia. Teoria i praktyka, Wrocław,s. 44-68. 		
Planowane formy/działania/metody dydaktyczne:		
Wykład tradycyjny i multimedialny, analiza dokumentacji.		
Sposoby weryfikacji efektów uczenia się osiągniętych przez studenta:		

Analiza konspektów pracy logopedycznej na różnych etapach terapii.	
Forma i warunki zaliczenia:	
Egzamin. Kolokwium zaliczeniowe z ćwiczeń – modele diagnozy i programowania terapii, znajomość narzędzi diagnostycznych.	
Bilans punktów ECTS:	
Studia stacjonarne	
Aktywność	Obciążenie studenta
Udział w ćwiczeniach	15 godzin
Udział w wykładach	15 godzin
Przygotowanie do kolokwium	10 godzin
Przygotowanie prezentacji	10 godzin
Sumaryczne obciążenie pracą studenta	50 godzin
Punkty ECTS za przedmiot	2 ECTS

Sylabus przedmiotu / modułu kształcenia		
Nazwa przedmiotu/modułu kształcenia:		Programowanie postępowania logopedycznego w zakresie wczesnego wspomaganie rozwoju dziecka
Nazwa w języku angielskim:		Programming the procedure for early support of child development
Język wykładowy:	polski	
Kierunek studiów, dla którego przedmiot jest oferowany:		Logopedia
Jednostka realizująca:	Wydział Nauk Humanistycznych	
Rodzaj przedmiotu/modułu kształcenia (obowiązkowy/fakultatywny):		fakultatywny
Poziom modułu kształcenia (np. pierwszego lub drugiego stopnia):		drugiego stopnia
Rok studiów:	drugi	
Semestr:	czwarty	
Liczba punktów ECTS:	2 ECTS	
Imię i nazwisko koordynatora przedmiotu:		dr Aldona Kocyła-Łukasiewicz
Imię i nazwisko prowadzących zajęcia:		dr Aldona Kocyła-Łukasiewicz
Założenia i cele przedmiotu:		Programowanie procedur diagnostyczno-terapeutycznych w przypadku rozmaitych zaburzeń mowy o podłożu neurologicznym i umiejętność doboru metodycznych rozwiązań uwzględniając rozpoznaną jednostkę lub współwystępujące jednostki patologii mowy.
Symbol efektu	Efekt uczenia się: WIEDZA	Symbol efektu kierunkowego
S_W01	Zna objawy i mechanizmy zaburzeń mowy u dzieci i osób dorosłych z uszkodzeniami i dysfunkcjami układu nerwowego, biologiczne podstawy mowy i myślenia. Zna obraz psychopatologiczny zaburzeń neurologicznych u dzieci i osób dorosłych, dynamikę narastania zaburzeń językowych w przebiegu neurodezintegracji i neurodegeneracji, zasady diagnozy i terapii logopedycznej w przypadkach zaburzeń motorycznych, poznawczych i komunikacyjnych oraz kryteria diagnozy różnicowej zaburzeń mowy w przypadku schorzeń neurologicznych u dzieci i dorosłych.	K_W02
S_W02	Różnicuje współwystępujące z zaburzeniami mowy zakłócenia wyższych czynności poznawczych (np. agnozje, amnezje), motorycznych (np. apraksje) i fizjologicznych (np. dysfagie, dysfonie) u dzieci i dorosłych z uszkodzeniami układu nerwowego.	K_W02, K_W08, K_W09
Symbol efektu	Efekt uczenia się: UMIEJĘTNOŚCI	Symbol efektu kierunkowego
S_U01	Potrafi przeprowadzać diagnozę różnicową obwodowych i ośrodkowych zaburzeń mowy u dzieci i dorosłych.	K_U01
S_U02	Uwzględnia wyniki badań specjalistycznych w programowaniu postępowania logopedycznego.	K_U06, K_U11

S_U04	Dostosowuje procedury diagnostyczno-terapeutyczne do indywidualnych uwarunkowań dziecka i dorosłego z uwzględnieniem wyników badań wielospecjalistycznych oraz zmiennych społecznych i klinicznych.	K_U03
Symbol efektu	Efekt uczenia się: KOMPETENCJE SPOŁECZNE	Symbol efektu kierunkowego
S_K01	Kontroluje, dokumentuje przebieg oraz efektywność terapii neurologopedycznej oraz wykorzystuje różne modele systemowej opieki w przypadkach zaburzeń o podłożu nad dziećmi i osobami dorosłymi i jest gotowy do współpracy.	K_K03
Forma i typy zajęć:	Ćwiczenia – 15 godzin, wykład – 15 godzin.	
Wymagania wstępne i dodatkowe:		
Postępowanie logopedyczne w poszczególnych zaburzeniach mowy (alalia, afazja, dysartria itp.).		
Treści modułu kształcenia:		
<ol style="list-style-type: none"> 1. Obraz psychopatologiczny przewlekłych zaburzeń neurologicznych. 2. Ocena neurologopedyczna we wczesnej fazie zdrowienia. 3. Programowanie procedur diagnozy i terapii dzieci i osób dorosłych z zaburzeniami mowy powstałymi na skutek ogniskowych uszkodzeń po ustabilizowaniu się ich stanu klinicznego: <ul style="list-style-type: none"> • zasady diagnozy różnicowej zaburzeń mowy u dzieci i dorosłych z powikłanym przebiegiem procesów chorobowych i wieloogniskowymi i/ lub rozszanymi uszkodzeniami mózgu, • paradygmat zaburzeń poznawczych, komunikacyjnych i motorycznych w przebiegu schorzeń neurologicznych o różnej etiologii, • zaburzenia mowy współwystępujące z objawami zaburzeń poznawczych w przebiegu chorób neurologicznych u dzieci i dorosłych, • kryteria wyboru i charakterystyka narzędzi diagnostycznych w ocenie neurologopedycznej dzieci i dorosłych, • programowanie terapii neurologopedycznej dzieci i dorosłych. 4. Edukacja i opieka nad osobami z zaburzeniami mowy w przebiegu schorzeń neurologicznych. 		
Literatura podstawowa:		
<ol style="list-style-type: none"> 1. Grabias S., Panasiuk J., Woźniak T., 2015, Logopedia. Standardy postępowania logopedycznego. Lublin, Wydawnictwo UMCS. 2. Marczevska H., Osiejuk, E., 1994, Nie tylko afazja... O zaburzeniach językowych w demencji Alzheimerera, demencji wielozawałowej i przy uszkodzeniach prawej półkuli mózgu, Warszawa. 3. Panasiuk J., 2013, Sprawności interakcyjne i komunikacyjne jako kryteria różnicowania zaburzeń rozwojowych. W: M. Michalik, A. Siudak, H. Pawłowska-Jaroń (red.), Interakcyjne uwarunkowania rozwoju i zaburzeń mowy (s. 81–105), Kraków, Collegium Columbinum. 4. Panasiuk J., 2015, Rozumieć po ludzku. Od kodu polikonkretnego do hierarchicznego w ocenie i terapii zaburzeń rozumienia. W: M. Błasiak-Tytuła, M. Korendo, A. Siudak (red.), Rozumienie – diagnoza i terapia (s. 14–38), Kraków, Collegium Columbinum. 		
Literatura dodatkowa:		
<ol style="list-style-type: none"> 1. Panasiuk J., 2012, Diagnoza logopedyczna w przebiegu chorób neurologicznych u osób dorosłych, [w:] Diagnoza logopedyczna. Podręcznik akademicki, pod red. Ewy Czaplewskiej i Stanisława Milewskiego, Sopot: Gdańskie Wydawnictwo Psychologiczne, s. 263-324. 2. Panasiuk J., 2005, Diagnoza różnicowa zaburzeń językowych u chorych z uszkodzeniami mózgu. W: M. Młynarska, T. Smereka (red.), Logopedia. Teoria i praktyka, Wrocław, s. 44-68. 		
Planowane formy/działania/metody dydaktyczne:		
Wykład tradycyjny i multimedialny, analiza dokumentacji.		

Sposoby weryfikacji efektów uczenia się osiągniętych przez studenta:	
Analiza konspektów pracy logopedycznej na różnych etapach terapii.	
Forma i warunki zaliczenia:	
Egzamin. Kolokwium zaliczeniowe z ćwiczeń- modele diagnozy i programowania terapii, znajomość narzędzi diagnostycznych.	
Bilans punktów ECTS:	
Studia stacjonarne	
Aktywność	Obciążenie studenta
Udział w ćwiczeniach	15 godzin
Udział w wykładach	15 godzin
Przygotowanie do kolokwium	10 godzin
Przygotowanie prezentacji	10 godzin
Sumaryczne obciążenie pracą studenta	50 godzin
Punkty ECTS za przedmiot	2 ECTS

Sylabus przedmiotu / modułu kształcenia		
Nazwa przedmiotu/modułu kształcenia:		Zaburzenia orofacjalne a odruchy prymarne – postępowanie neurologopedyczne
Nazwa w języku angielskim:		Orthofacial disorders and primary reflexes - neurologopedic procedures
Język wykładowy:	polski	
Kierunek studiów, dla którego przedmiot jest oferowany:		Logopedia
Jednostka realizująca:	Wydział Nauk Humanistycznych	
Rodzaj przedmiotu/modułu kształcenia (obowiązkowy/fakultatywny):		fakultatywny
Poziom modułu kształcenia (np. pierwszego lub drugiego stopnia):		drugiego stopnia
Rok studiów:	drugi	
Semestr:	czwarty	
Liczba punktów ECTS:	1 ECTS	
Imię i nazwisko koordynatora przedmiotu:		dr Aldona Kocyła-Łukasiewicz
Imię i nazwisko prowadzących zajęcia:		dr Adrianna Urban-Rafałek
Założenia i cele przedmiotu:		Wyposażenie w wiedzę na temat problemów karmienia dzieci z niewykształconymi umiejętnościami pokarmowymi i dorosłych z uszkodzeniami tych funkcji, nabycie wiedzy i umiejętności dot. diagnozy i ćwiczeń sposobów prawidłowego karmienia (żucia, połykania itp.) i wpływu prawidłowo wykształconych odruchów prymarnych.
Symbol efektu	Efekt uczenia się: WIEDZA	Symbol efektu kierunkowego
S_W01	Student ma pogłębioną wiedzę na temat wpływu tzw. czynności prymarnych (karmienia, oddychania itp.) na rozwój mowy, zna zasady diagnostyki czynności prymarnych i odruchów ortofacjalnych oraz postępowania rehabilitacyjnego w zaburzeniach połykania.	K_W02
S_W02	Student ma wiedzę na temat ograniczeń w rozwoju mowy u dzieci zdrowych i zagrożonych nieprawidłowym rozwojem we wczesnych okresach życia.	K_W02, K_W05
Symbol efektu	Efekt uczenia się: UMIEJĘTNOŚCI	Symbol efektu kierunkowego
S_U01	Potrafi przeprowadzać diagnozę odruchów prymarnych u dzieci.	K_U01
S_U02	Uwzględnia wyniki badań specjalistycznych w programowaniu postępowania neurologopedycznego.	K_U09
S_U03	Potrafi prowadzić terapię neurologopedyczną u dzieci, analizować i stosować diagnostykę logopedyczną czynności prymarnych i odruchów ortofacjalnych, planować i realizować postępowanie rehabilitacyjne w zaburzeniach połykania.	K_U03

S_U04	Potrafi dostosować procedury do indywidualnych potrzeb pacjenta.	K_U03, K_U12
Symbol efektu	Efekt uczenia się: KOMPETENCJE SPOŁECZNE	Symbol efektu kierunkowego
S_K01	Student jest dociekliwy w poszukiwaniu nowych rozwiązań diagnostyczno-terapeutycznych i dba o godność pacjenta i respektowanie zasad etyki zawodowej.	K_K05
Forma i typy zajęć:	Laboratorium – 15 godzin.	
Wymagania wstępne i dodatkowe:		
Anatomia i fizjologia układu nerwowego i narządów mowy, odruchów ustno-twarzowych.		
Treści modułu kształcenia:		
<ol style="list-style-type: none"> 1. Wczesna interwencja, karmienie terapeutyczne dzieci z grupy ryzyka, profilaktyka zaburzeń jedzenia i picia – znaczenie dla rozwoju kompleksu ustno-twarzowego. 2. Ustno-twarzowa terapia regulacyjna wg. koncepcji R. Castillo Moralesa. 3. Integracyjna terapia ustno-twarzowa według Swiętłany Masgutowej. 4. Wsparcie dla rozwoju komunikacji, funkcji poznawczych, ocena dojrzałości odruchów ustno-twarzowych OUN. 5. Czynniki wpływające na uszkodzenie narządu żucia w okresie płodowym i pozapłodowym. 6. Odruchy ustno-twarzowe u dzieci. 7. Strategie karmienia, przeciwdziałanie kompensacjom, patologicznym wzorcom przyjmowania pokarmów, profilaktyka awersji pokarmowych. 8. Konsystencja, temperatura i smak potraw dobrany indywidualnie dla dziecka, jego możliwości na danym etapie rozwoju. 9. Diagnoza dystrakcji w procesie jedzenia i picia, zarówno sensorycznym, motorycznym, emocjonalnym jak i żywieniowym. 10. Odżywianie funkcjonalne i karmienie terapeutyczne dziecka z grupy ryzyka – współpraca w zespole – lekarz, dietetyk, neurologopeda. 		
Literatura podstawowa:		
<ol style="list-style-type: none"> 1. Czajkowska M., Machoś M., Ssanie bez tajemnic, GooGoo, 2019. 2. Rządźka M., Odruchy oralne u noworodków i niemowląt: diagnoza i stymulacja, Kraków, Impuls. 2019. 3. Profilaktyka i terapia dysfunkcji oddechowych u dzieci, red. E. Skorek, M.Rządźka, Zielona Góra 2011. 4. Kaczan T., Śmigiel R., Wczesna interwencja i wspomaganie rozwoju u dzieci z chorobami genetycznymi, Kraków, Impuls, 2012. 5. Pluta-Wojciechowska D., Zaburzenia funkcji prymarnych i artykulacji. Podstawy postępowania logopedycznego, Ergo-Sum, 2015. 6. Erin Ross, [EBTA Kongres 2014] WARSZTAT SOFFI: SOFFI Oral Feeding – Wspomaganie karmienia doustnego niemowląt z zaburzeniami żywienia. 		
Literatura dodatkowa:		
<ol style="list-style-type: none"> 1. Chatoor I., Diagnosis and treatment of feeding disorders in infant, toddlers and young children, Washington, 2009, ZERO TO THREE. 		
Planowane formy/działania/metody dydaktyczne:		
Prezentacje multimedialne, praca własna studentów, filmy dydaktyczne.		
Sposoby weryfikacji efektów uczenia się osiągniętych przez studenta:		
Efekty będą sprawdzone systematycznie na zajęciach, w całości podczas egzaminu w sesji.		

Forma i warunki zaliczenia:	
Efekty będą sprawdzone systematycznie na zajęciach, w całości podczas egzaminu w sesji.	
Bilans punktów ECTS:	
Studia stacjonarne	
Aktywność	Obciążenie studenta
Udział w ćwiczeniach	15 godzin
Przygotowanie do egzaminu	10 godzin
Sumaryczne obciążenie pracą studenta	25 godzin
Punkty ECTS za przedmiot	1 ECTS

Sylabus przedmiotu / modułu kształcenia		
Nazwa przedmiotu/modułu kształcenia:	Karmienie kliniczne	
Nazwa w języku angielskim:	Clinical nutrition	
Język wykładowy:	polski	
Kierunek studiów, dla którego przedmiot jest oferowany:	Logopedia	
Jednostka realizująca:	Wydział Nauk Humanistycznych	
Rodzaj przedmiotu/modułu kształcenia (obowiązkowy/fakultatywny):	fakultatywny	
Poziom modułu kształcenia (np. pierwszego lub drugiego stopnia):	drugiego stopnia	
Rok studiów:	drugi	
Semestr:	czwarty	
Liczba punktów ECTS:	1 ECTS	
Imię i nazwisko koordynatora przedmiotu:	dr Aldona Kocyła-Łukasiewicz	
Imię i nazwisko prowadzących zajęcia:	dr Adrianna Urban-Rafałek	
Założenia i cele przedmiotu:	Wyposażenie w wiedzę na temat problemów karmienia dzieci z niewykształconymi umiejętnościami pokarmowymi i dorosłych z uszkodzeniami tych funkcji, nabycie wiedzy i umiejętności dotyczących diagnozy i ćwiczeń sposobów prawidłowego karmienia (żucia, połykania itp.).	
Symbol efektu	Efekt uczenia się: WIEDZA	Symbol efektu kierunkowego
S_W01	Student ma pogłębioną wiedzę na temat wpływu tzw. czynności prymarnych (karmienia, oddychania itp.) na rozwój mowy, zna zasady diagnostyki czynności prymarnych i odruchów ortofacjalnych oraz postępowania rehabilitacyjnego w zaburzeniach połykania.	K_W02
S_W02	Student ma wiedzę na temat ograniczeń w rozwoju mowy u dzieci zdrowych i zagrożonych nieprawidłowym rozwojem CUN i OUN we wczesnych okresach życia.	K_W02, K_W05
Symbol efektu	Efekt uczenia się: UMIEJĘTNOŚCI	Symbol efektu kierunkowego
S_U02	Uwzględnia wyniki badań specjalistycznych w programowaniu postępowania neurologopedycznego.	K_U09
S_U03	Potrafi prowadzić terapię neurologopedyczną u dzieci, analizować i stosować diagnostykę logopedyczną czynności prymarnych i odruchów ortofacjalnych, planować i realizować postępowanie rehabilitacyjne w zaburzeniach połykania.	K_U01, K_U03
S_U04	Potrafi dostosować procedury do indywidualnych potrzeb pacjenta.	K_U03, K_U12
Symbol efektu	Efekt uczenia się: KOMPETENCJE SPOŁECZNE	Symbol efektu kierunkowego

S_K01	Student jest dociekliwy w poszukiwaniu nowych rozwiązań diagnostyczno-terapeutycznych i dba o godność pacjenta i respektowanie zasad etyki zawodowej.	K_K05
Forma i typy zajęć:	Laboratorium – 15 godzin.	
Wymagania wstępne i dodatkowe:		
Anatomia i fizjologia układu nerwowego i narządów mowy, odruchów ustno-twarzowych.		
Treści modułu kształcenia:		
<ol style="list-style-type: none"> 1. Wczesna interwencja, karmienie terapeutyczne dzieci z grupy ryzyka, profilaktyka zaburzeń jedzenia i picia – znaczenie dla rozwoju kompleksu ustno-twarzowego. 2. Ustno-twarzowa terapia regulacyjna wg. koncepcji R. Castillo Moralesa. 3. Czynniki wpływające na uszkodzenie narządu żucia w okresie płodowym i pozapłodowym. 4. Odruchy ustno-twarzowe u dzieci. 5. Strategie karmienia, przeciwdziałanie kompensacjom, patologicznym wzorcom przyjmowania pokarmów, profilaktyka awersji pokarmowych. 6. Konsystencja, temperatura i smak potraw dobrany indywidualnie dla dziecka, jego możliwości na danym etapie rozwoju. 7. Diagnoza dystrakcji w procesie jedzenia i picia, zarówno sensorycznym, motorycznym, emocjonalnym jak i żywieniowym. 8. Odżywianie funkcjonalne i karmienie terapeutyczne dziecka z grupy ryzyka – współpraca w zespole – lekarz, dietetyk, neurologopeda. Koncepcja KARMIENIA TERAPEUTYCZNEGO HUMAN TOUCH – spersonalizowane wspomaganie rozwoju dziecka, zwracanie uwagi na potrzebę ciągłego rozwoju kompetencji rodziców i terapeuty przez budowanie pozytywnych relacji, wspieranie fundamentalnej potrzeby i umiejętności patrzenia, obserwacji, empatii i współodczuwania. 9. Mirroring, wielozmysłowe możliwości komunikacji i aktywności własnej dziecka. Nie tylko karmimy, ale przede wszystkim odżywiamy. 		
Literatura podstawowa:		
<ol style="list-style-type: none"> 1. Czajkowska M., Machoś M., Ssanie bez tajemnic, GooGoo, 2019. 2. Czajkowska M., Machoś M., Karmienie piersią, karmienie butelką – karty obserwacji, GooGoo, 2019. 3. Czajkowska M., Machoś M., Sprawdź czy jest gotowe do jedzenia, GooGoo, 2019. 4. Rządзка M., Odruchy oralne u noworodków i niemowląt: diagnoza i stymulacja, Kraków, Impuls, 2019. 5. Profilaktyka i terapia dysfunkcji oddechowych u dzieci, red. E. Skorek, M. Rządзка, Zielona Góra 2011. 6. Kaczan T., Śmigiel R., Wczesna interwencja i wspomaganie rozwoju u dzieci z chorobami genetycznymi, Kraków, Impuls, 2012. 7. Pluta-Wojciechowska Danuta, Zaburzenia funkcji prymarnych i artykulacji. Podstawy postępowania logopedycznego, Ergo-Sum, 2015. 8. Erin Ross, [EBTA Kongres 2014] WARSZTAT SOFFI: SOFFI Oral Feeding – Wspomaganie karmienia doustnego niemowląt z zaburzeniami żywienia. 		
Literatura dodatkowa:		
<ol style="list-style-type: none"> 1. Chatoor I., Diagnosis and treatment of feeding disorders in infant, toddlers and young children, Washington, 2009, ZERO TO THREE. 		
Planowane formy/działania/metody dydaktyczne:		
Prezentacje multimedialne, praca własna studentów, filmy dydaktyczne.		
Sposoby weryfikacji efektów uczenia się osiągniętych przez studenta:		
Sprawdzenie wiedzy i umiejętności diagnozowania i ćwiczenia czynności połykania – systematycznie na kolejnych ćwiczeniach.		

Forma i warunki zaliczenia:

Efekty będą sprawdzone systematycznie na zajęciach, w całości podczas egzaminu w sesji. Student podczas zajęć będzie musiał wykazać się znajomością procedur diagnozowania i postępowania terapeutycznego w przypadku zaburzeń karmienia noworodka, niemowlęcia, dziecka, osoby dorosłej z zaburzeniami karmienia.

Bilans punktów ECTS:

Studia stacjonarne

Aktywność	Obciążenie studenta
Udział w ćwiczeniach	15 godzin
Przygotowanie do egzaminu	10 godzin
Sumaryczne obciążenie pracą studenta	25 godzin
Punkty ECTS za przedmiot	1 ECTS

Sylabus przedmiotu / modułu kształcenia		
Nazwa przedmiotu/modułu kształcenia:	Neonatologia	
Nazwa w języku angielskim:	Neonatology	
Język wykładowy:	polski	
Kierunek studiów, dla którego przedmiot jest oferowany:	Logopedia	
Jednostka realizująca:	Wydział Nauk Humanistycznych	
Rodzaj przedmiotu/modułu kształcenia (obowiązkowy/fakultatywny):	fakultatywny	
Poziom modułu kształcenia (np. pierwszego lub drugiego stopnia):	drugiego stopnia	
Rok studiów:	drugi	
Semestr:	czwarty	
Liczba punktów ECTS:	1 ECTS	
Imię i nazwisko koordynatora przedmiotu:	dr Marta Krakowiak	
Imię i nazwisko prowadzących zajęcia:	dr Aldona Kocyla-Łukasiewicz	
Założenia i cele przedmiotu:	Zaznajomienie z podstawową wiedzą z zakresu neonatologii, szczególnie dotyczącą rozwoju płodu, charakterystyką cech rozwojowych dziecka w okresie noworodkowym i niemowlęcym, problemów wcześniactwa oraz przyczyn wskazujących na zaburzenia/ możliwość wystąpienia zaburzeń w późniejszym rozwoju dziecka.	
Symbol efektu	Efekt uczenia się: WIEDZA	Symbol efektu kierunkowego
S_W01	Student ma pogłębioną wiedzę z zakresu podstaw neonatologii i pediatrii – zna metody diagnozy neonatologicznej, pediatrycznej.	K_W04, K_W11
S_W02	Student ma pogłębioną wiedzę na temat zagrożeń nieprawidłowego rozwoju dziecka w okresie pre- i perilingwalnym.	K_W02, K_W05
Symbol efektu	Efekt uczenia się: UMIEJĘTNOŚCI	Symbol efektu kierunkowego
S_U02	Student potrafi dokonać oceny stanu zdrowia dziecka w okresie prelingwalnym.	K_U09
S_U03	Student umie wykorzystać wyniki badań specjalistycznych w stawianiu diagnozy neurologopedycznej.	K_U01, K_U03
Symbol efektu	Efekt uczenia się: KOMPETENCJE SPOŁECZNE	Symbol efektu kierunkowego
S_K01	Student jest otwarty na współpracę z innymi specjalistami i rodziną pacjenta, wykazuje się rzetelnością w wykonywaniu zadań zawodowych w stosunku do najmłodszych pacjentów.	K_K05
Forma i typy zajęć:	Wykład – 15 godzin, ćwiczenia – 15 godzin.	

Wymagania wstępne i dodatkowe:	
Znajomość rozwoju poznawczego i językowego dziecka, neuroanatomii i neurofizjologii.	
Treści modułu kształcenia:	
<ol style="list-style-type: none"> 1. Podstawowe pojęcia w neonatologii. 2. Etapy rozwoju płodu. Czynniki matczyne i środowiskowe wpływające na rozwój płodu i noworodka. Wybrane zagadnienia z psychologii prenatalnej. 3. Ocena stanu noworodka po porodzie. Skala Apgar. Zaburzenia okołoporodowe. 4. Problemy wcześniactwa i hipotrofii. Ocena dojrzałości noworodka. Skale oceny dojrzałości morfologicznej i neurologicznej. 5. Ocena neurorozwojowa. Odruchy noworodkowe. Zaburzenia rozwoju psychoruchowego. Kamienie milowe rozwoju w okresie niemowlęcym. 6. Rehabilitacja w okresie noworodkowym i niemowlęcym- działanie interdyscyplinarne. Szczególne postępowanie z wcześniakiem w Oddziale Intensywnej Terapii i Patologii Noworodka. 	
Literatura podstawowa:	
<ol style="list-style-type: none"> 1. Gadzinowski J., Podstawy neonatologii, Poznań 2006. 2. Kornacka M.K., Noworodek przedwcześnie urodzony – pierwsze lata życia. PZWL, Warszawa 2003. 	
Literatura dodatkowa:	
<ol style="list-style-type: none"> 1. Bałanda A., Opieka nad noworodkiem. PZWL, Warszawa 2009. 2. Helwich E., Wcześniak. PZWL, Warszawa 2002. 3. Kornas-Bielea D., Wokół początku życia ludzkiego. Instytut Wydawniczy PAX, Warszawa 2002. 	
Planowane formy/działania/metody dydaktyczne:	
Elementy wykładu z wykorzystaniem prezentacji multimedialnych, analiza materiałów źródłowych, charakterystyka przypadków.	
Sposoby weryfikacji efektów uczenia się osiągniętych przez studenta:	
Sprawdzanie umiejętności rozumienia standardów oceny rozwoju noworodka stosowanych w neonatologii – kolokwium.	
Forma i warunki zaliczenia:	
Efekty będą sprawdzone systematycznie na zajęciach. Zaliczenie z oceną – kolokwium na koniec semestru.	
Bilans punktów ECTS:	
Studia stacjonarne	
Aktywność	Obciążenie studenta
Udział w wykładach	15 godzin
Udział w ćwiczeniach	15 godzin
Przygotowanie się do egzaminu	2 godzin
Sumaryczne obciążenie pracą studenta	32 godzin
Punkty ECTS za przedmiot	1 ECTS

Sylabus przedmiotu / modułu kształcenia		
Nazwa przedmiotu/modułu kształcenia:	Wczesne wspomaganie rozwoju dziecka	
Nazwa w języku angielskim:	Early child development support	
Język wykładowy:	polski	
Kierunek studiów, dla którego przedmiot jest oferowany:	Logopedia	
Jednostka realizująca:	Wydział Nauk Humanistycznych	
Rodzaj przedmiotu/modułu kształcenia (obowiązkowy/fakultatywny):	fakultatywny	
Poziom modułu kształcenia (np. pierwszego lub drugiego stopnia):	drugiego stopnia	
Rok studiów:	drugi	
Semestr:	czwarty	
Liczba punktów ECTS:	1 ECTS	
Imię i nazwisko koordynatora przedmiotu:	dr Aldona Kocyła-Łukasiewicz	
Imię i nazwisko prowadzących zajęcia:	dr Aldona Kocyła-Łukasiewicz	
Założenia i cele przedmiotu:	Zapoznanie ze zmianami rozwojowymi, ich uwarunkowania budową, funkcjonowaniem układu nerwowego dzieci, wskazanie specyficznych i niespecyficznych zmian rozwojowych, neurologopedycznych możliwości diagnostycznych i terapeutycznych w zakresie wspomaganie rozwoju małego dziecka.	
Symbol efektu	Efekt uczenia się: WIEDZA	Symbol efektu kierunkowego
S_W01	Student ma pogłębioną wiedzę z zakresu rozwoju małego dziecka, zna procedury postępowania neurologopedycznego dzieci z zaburzeniami rozwojowymi, ma wiedzę z zakresu uwarunkowań rozwoju mowy u dzieci zagrożonych nieprawidłowym rozwojem w okresie pre- i perilingwalnym.	K_W04, K_W11
S_W02	Student zna zasady interakcji i budowania kompetencji komunikacyjnej z dziećmi z uszkodzeniami/ dysfunkcjami CUN.	K_W02, K_W05
Symbol efektu	Efekt uczenia się: UMIEJĘTNOŚCI	Symbol efektu kierunkowego
S_U02	Student potrafi ocenić stan dziecka w okresie prelingwalnym.	K_U11
S_U03	Student potrafi wykonać diagnozę różnicową obwodowych i ośrodkowych zaburzeń mowy.	K_U01, K_U08
Symbol efektu	Efekt uczenia się: KOMPETENCJE SPOŁECZNE	Symbol efektu kierunkowego
S_K01	Student ma świadomość swojej wiedzy i jest gotowy do niesienia pomocy dzieciom z zaburzeniami rozwojowymi i ich rodzinom.	K_K01
Forma i typy zajęć:	Wykład – 15 godzin, ćwiczenia – 15 godzin.	

Wymagania wstępne i dodatkowe:
Neurologia, neurologopedia, rozwój mowy dziecka.
Treści modułu kształcenia:
<ol style="list-style-type: none"> 1. Wczesna interwencja terapeutyczna jako działalność diagnostyczno-rehabilitacyjna. 2. Etapy kształtowania się poszczególnych sprawności oczekiwanych rozwojowo u dzieci od 1. m. ż. do 6. r. ż. z uwzględnieniem zmian rozwojowych w zakresie: motoryki małej i dużej, spostrzegania wzrokowego, percepcji słuchowej, mowy, rozwoju zabawy oraz zachowań społecznych i emocji. 3. Kształtowanie się dominacji stronnej. 4. Wpływ dominacji stronnej na rozwój języka, mowy. 5. Wybrane zagadnienia dotyczące uwagi i pamięci. 6. Zaburzenia i zakłócenia rozwojowe – co może zrobić neurologopeda? 7. Standardy postępowania logopedycznego we wczesnej interwencji terapeutycznej. 8. Wczesna nauka czytania (metoda sekwencyjno-symultaniczna).
Literatura podstawowa:
<ol style="list-style-type: none"> 1. Cieszyńska J., Korendo M., 2008, Wczesna interwencja terapeutyczna. Stymulacja rozwoju dziecka od noworodka do 6. roku życia, Kraków. 2. Cieszyńska J., Korendo M., 2008, Karty diagnozy. 10 etapów rozwoju dziecka od 4. do 36. miesiąca życia, Kraków. 3. Cieszyńska-Rożek J., 2013, Metoda krakowska wobec zaburzeń rozwoju dzieci. Z perspektywy fenomenologii neurobiologii i językoznawstwa, Kraków. 4. Cieszyńska J., 2003, Metody wywoływania głosek, Kraków.
Literatura dodatkowa:
<ol style="list-style-type: none"> 1. Chrzan-Dętko M., Wcześniaki. Rozwój psychoruchowy w pierwszych latach życia, Gdańsk 2012. 2. Cytowska B., Winczura B., Wczesna interwencja i wspomaganie rozwoju małego dziecka, Kraków 2014. 3. Demel G., Minimum logopedyczne nauczyciela przedszkola. Warszawa 1996. 4. Kurkowski M., Mowa dzieci sześciolletnich z uszkodzonym narządem słuchu, Lublin 1996. 5. Masgutowa S., Regner A., Rozwój mowy dziecka w świetle integracji sensomotorycznej, Wrocław 2009. 6. Mikler-Chwastek A., Sprawdzian rozwoju psychoruchowego niemowląt, Gdańsk 2011. 7. Stecko E., Zaburzenia mowy dzieci – rozpoznawanie i postępowanie logopedyczne, Warszawa 2002.
Planowane formy/działania/metody dydaktyczne:
Wykład tradycyjny i multimedialny, ćwiczenia – metody diagnozy neurologopedycznej we wczesnej interwencji, programowanie terapii, narzędzia diagnostyczne wczesnego rozwoju dziecka.
Sposoby weryfikacji efektów uczenia się osiągniętych przez studenta:
Udział w zajęciach – obecność, przygotowanie dokumentacji w oparciu o literaturę przedmiotu, znajomość metod, narzędzi i procedur postępowania neurologopedycznego.
Forma i warunki zaliczenia:
Warunek uzyskania zaliczenia przedmiotu: co najwyżej dwie nieusprawiedliwione nieobecności na ćwiczeniach i spełnienie każdego z trzech niżej opisanych warunków: <ol style="list-style-type: none"> 1. Aktywność na zajęciach. 2. Zaliczenie teoretycznego kolokwium (uzyskanie co najmniej 51% punktów z kolokwium). Poprawy: jednorazowa poprawa kolokwium i zaliczenia praktycznego w trakcie zajęć w semestrze.
Bilans punktów ECTS:
Studia stacjonarne

Aktywność	Obciążenie studenta
Udział w ćwiczeniach	15 godzin
Udział w wykładach	15 godzin
Przygotowanie do ćwiczeń	2 godziny
Przygotowanie do egzaminu	1 godzina
Sumaryczne obciążenie pracą studenta	33 godziny
Punkty ECTS za przedmiot	1 ECST

Sylabus przedmiotu / modułu kształcenia		
Nazwa przedmiotu/modułu kształcenia:		Praktyczne śródroczne warsztaty zawodowe w Studenckiej Poradni Logopedycznej UwS
Nazwa w języku angielskim:		Midterm speech therapy workshop in Student Therapy Center
Język wykładowy:	polski	
Kierunek studiów, dla którego przedmiot jest oferowany:		Logopedia
Jednostka realizująca:	Wydział Nauk Humanistycznych	
Rodzaj przedmiotu/modułu kształcenia (obowiązkowy/fakultatywny):		obowiązkowy
Poziom modułu kształcenia (np. pierwszego lub drugiego stopnia):		drugiego stopnia
Rok studiów:	drugi	
Semestr:	czwarty	
Liczba punktów ECTS:	1 ECTS	
Imię i nazwisko koordynatora przedmiotu:		dr Marta Krakowiak
Imię i nazwisko prowadzących zajęcia:		dr Adrianna Urban-Rafałek
Założenia i cele przedmiotu:		Zdobycie przez studentów praktycznego przygotowania do wykonywania zawodu logopedy/ neurologopedy/ gerontologopedy. Weryfikacja wiedzy teoretycznej, doskonalenie umiejętności praktycznych w zakresie diagnozowania i programowania terapii logopedycznej (prowadzenia dokumentacji, układania planów terapii logopedycznej/ neurologopedycznej/ gerontologopedycznej oraz jej prowadzenia) oraz dokonywania ewaluacji działań terapeutycznych.
Symbol efektu	Efekt uczenia się: WIEDZA	Symbol efektu kierunkowego
S_W04, S_W01	Student zna zasady programowania, prowadzenia i weryfikacji terapii w przypadku zaburzeń sprawności realizacyjnych, narracyjnych i zaburzeń rozpadu kompetencji językowych i komunikacyjnych.	K_W01, K_W03
S_W06	Student potrafi dokonać diagnozy różnicowej umiejętności językowych, realizacyjnych, narracyjnych i kompetencji komunikacyjnej w normie i zaburzeniu.	K_W04
Symbol efektu	Efekt uczenia się: UMIEJĘTNOŚCI	Symbol efektu kierunkowego
S_U02, S_U06	Student samodzielnie wykonuje całościowe badanie mowy, interpretuje jego wyniki i na ich podstawie opracowuje diagnozę logopedyczną/ neurologopedyczną/ gerontologopedyczną.	K_U04
S_U03, S_U02	Student potrafi zaprogramować terapię logopedyczną/ neurologopedyczną/ gerontologopedyczną dostosowaną do rodzaju zaburzenia mowy, wieku pacjenta.	K_U06, K_U05
Symbol	Efekt uczenia się: KOMPETENCJE SPOŁECZNE	Symbol efektu

efektu		kierunkowego
S_K03	Student jest przekonany o sensie i wartości działań mających na celu terapię zaburzeń mowy.	K_K01
S_K04	Student skutecznie współpracuje z opiekunem praktyk zawodowych w celu poszerzania własnej wiedzy oraz umiejętności diagnostyczno-terapeutycznych.	K_K07
Forma i typy zajęć:		Praktyka zawodowa śródroczna (15 godzin): ćwiczenia umiejętności diagnozowania, programowania terapii w zaburzeniach sprawności językowych, realizacyjnych, narracyjnych i kompetencji komunikacyjnej, konsultacje, analizy przypadków.
Wymagania wstępne i dodatkowe:		
Wiedza z zakresu teorii zaburzeń mowy, postępowania logopedycznego w zależności od rodzaju zaburzenia mowy.		
Treści modułu kształcenia:		
<ol style="list-style-type: none"> 1. Wywiad z pacjentem, rodziną, opiekunami pacjenta. 2. Bezpieczeństwo pacjenta podczas terapii. Zabezpieczenie i ochrona danych osobowych pacjenta. 3. Współpraca logopedy z lekarzami, pracownikami medycznymi, pracownikami opieki socjalnej. 4. Metody badania sprawności językowych, realizacyjnych, narracyjnych i komunikacyjnych. 5. Obserwacja zajęć neurologopedycznych/ gerontologopedycznych z pacjentami z różnymi zaburzeniami kompetencji językowej/ komunikacyjnej (jąkanie i gielkot, autyzm, niedosłuch, oligofazja, afazja, dyzartria, schizofazja, demencja, itp.). 6. Analiza wybranych studiów przypadków: dobór narzędzi diagnostycznych, opracowanie całościowej diagnozy neurologopedycznej/ gerontologopedycznej, zaprogramowanie terapii neurologopedycznej/ gerontologopedycznej (w tym przeprowadzenie zajęć logopedycznych na podstawie opracowanego programu terapeutycznego).. 		
Literatura podstawowa:		
<ol style="list-style-type: none"> 1. A. Romieniecka-Stec, Ćwiczenia funkcji poznawczych, t. 1, 2, 3, Kraków 2014. 2. A. Tońska-Szyfelbein, Opowiedz o... Terapia zaburzeń mowy u dzieci z afazją, dysfazją dziecięcą lub opóźnionym rozwojem mowy, Gdańsk 2009. 3. Gerontologopedia, red. W. Tłokiński, S. Milewski, K. Kaczorowska-Bray, Gdańsk 2017. 4. Logopedia. Teoria zaburzeń mowy, red. S. Grabias, M. Kurkowski, Lublin 2012. 5. Logopedia. Standardy postępowania logopedycznego, red. S. Grabias, T. Woźniak, J. Panasiuk, Lublin 2015. 		
Literatura dodatkowa:		
<ol style="list-style-type: none"> 1. Logopedia. Pytania i odpowiedzi, red. T. Gałkowski, G. Jastrzębowska, t. 1-2, Opole 2003. 2. Logopedyczne programy komputerowe, internetowe portale i strony edukacyjne. 		
Planowane formy/działania/metody dydaktyczne:		
Praktyka śródroczna odbywa się w Studenckiej Poradni Logopedycznej UPH pod kierunkiem uczelnianego opiekuna praktyki zgodnie z zasadami sformułowanymi w sylabusie. Student ma prawo do konsultacji z uczelnianym opiekunem praktyk. Uczelniany opiekun praktyk ma obowiązek udzielić studentowi pomocy w rozwiązaniu problemów związanych z realizacją praktyki oraz ma obowiązek kontrolowania procesu realizacji praktyki. W ramach praktyki podejmowane są następujące działania: obserwacja, diagnozowanie, programowanie terapii neurologopedycznej/ gerontologopedycznej (opracowanie całościowej diagnozy neurologopedycznej/ gerontologopedycznej, zaprogramowanie terapii logopedycznej dla konkretnego pacjenta), prowadzenie zajęć logopedycznych.		
Sposoby weryfikacji efektów uczenia się osiągniętych przez studenta:		

Wszystkie efekty będą sprawdzane poprzez ocenę postawy studenta podczas praktyk (zaangażowana/niezaangażowana) oraz średnią ocen (3-5) z: opracowanej całościowej diagnozy logopedycznej, opisu programu terapii oraz przeprowadzonych zajęć logopedycznych.

Forma i warunki zaliczenia:

Warunek uzyskania zaliczenia praktyki jest pozytywna ocena praktyki dokonana przez opiekuna praktyki z ramienia uczelni (ocena 3-5).

Poprawy: brak możliwości poprawy, w przypadku negatywnej oceny praktyki student powinien odbyć ponownie praktykę.

Bilans punktów ECTS:

Studia stacjonarne

Aktywność

Obciążenie studenta

Liczba godzin praktyk

15 godzin

Samodzielne przygotowanie się do prowadzonych zajęć, przygotowanie konspektów i analizy przypadków

10 godzin

Sumaryczne obciążenie pracą studenta

25 godzin

Punkty ECTS za przedmiot

1 ECTS

Sylabus przedmiotu / modułu kształcenia		
Nazwa przedmiotu/modułu kształcenia:		Praktyka zawodowa śródroczna neurologopedyczna zaburzeń mowy towarzyszącym chorobom neurologicznym osób w wieku senioralnym
Nazwa w języku angielskim:		Midterm apprenticeship of neurologopaedics of speech disorders concomitant with neurological diseases of seniors
Język wykładowy:	polski	
Kierunek studiów, dla którego przedmiot jest oferowany:		Logopedia
Jednostka realizująca:	Wydział Nauk Humanistycznych	
Rodzaj przedmiotu/modułu kształcenia (obowiązkowy/fakultatywny):		obowiązkowy
Poziom modułu kształcenia (np. pierwszego lub drugiego stopnia):		drugiego stopnia
Rok studiów:	drugi	
Semestr:	czwarty	
Liczba punktów ECTS:	2 ECTS	
Imię i nazwisko koordynatora przedmiotu:		dr Sofia Kamińska
Imię i nazwisko prowadzących zajęcia:		dr Sofia Kamińska
Założenia i cele przedmiotu:		Zdobycie przez studentów praktycznego przygotowania do wykonywania zawodu logopedy/ neurologopedy prowadzącego terapię zaburzeń mowy towarzyszącym chorobom neurologicznym osób w wieku senioralnym. Weryfikacja wiedzy teoretycznej, doskonalenie umiejętności praktycznych w zakresie diagnozowania, programowania i prowadzenia terapii neurologopedycznej (m.in. prowadzenia dokumentacji, układania planów terapii neurologopedycznej, organizacji pracy, zapewnienia bezpieczeństwa pacjentom na terenie placówki), a także dokonywania ewaluacji działań terapeutycznych.
Symbol efektu	Efekt uczenia się: WIEDZA	Symbol efektu kierunkowego
S_W02, S_W03	Zna zasady programowania, prowadzenia i weryfikacji terapii logopedycznej/ neurologopedycznej w przypadku zaburzeń sprawności realizacyjnych, narracyjnych i zaburzeń rozpadu kompetencji językowych i komunikacyjnych osób w wieku podeszłym.	K_W05
S_W07	Posiada wiedzę o procedurach diagnostycznych poszczególnych zaburzeń mowy wynikających z uszkodzenia układu nerwowego, a także dokonuje diagnozy różnicowej zaburzeń mowy w chorobach neurodegeneracyjnych.	K_W08
S_W07, S_W10	Student zna zadania i organizację pracy logopedy/ neurologopedy zatrudnionego w placówce świadczącej pomoc terapeutyczną osobom z zaburzeniami mowy towarzyszącym chorobom neurologicznym i	K_W12, K_W13

	psychicznym osób w wieku senioralnym.	
Symbol efektu	Efekt uczenia się: UMIEJĘTNOŚCI	Symbol efektu kierunkowego
S_U03, S_U08	Potrafi zaplanować i przeprowadzić zajęcia terapeutyczne (pod nadzorem uczelnianego opiekuna praktyk zawodowych) zgodnie ze standardami postępowania logopedycznego/ neurologopedycznego w przypadku zaburzeń mowy w chorobach neurodegeneracyjnych.	K_U02, K_U14
S_U04	Wyciąga wnioski z obserwacji sposobu działań opiekuńczo-terapeutycznych logopedów/ neurologopedów i innych specjalistów pracujących na terenie placówki, w której odbywa się praktyka.	K_U08
S_U05	Analizuje sytuacje, zdarzenia zaobserwowane lub doświadczane w czasie praktyki.	K_U07
Symbol efektu	Efekt uczenia się: KOMPETENCJE SPOŁECZNE	Symbol efektu kierunkowego
S_K02, S_K04	Ma świadomość złożoności studiowanej dyscypliny oraz rozumie potrzebę ciągłego samodoskonalenia się pod względem osobowościowym i zawodowym.	K_K05
S_K02	Dbą o rozwój własnych umiejętności, poszukuje nowych technik i pomocy diagnostyczno-terapeutycznych.	K_K02
S_K04	Jest otwarty i gotowy do współpracy z opiekunem praktyki oraz innymi specjalistami w celu poszerzenia swojej wiedzy.	K_K07
Forma i typy zajęć:	Praktyka zawodowa neurologopedyczna (50 godzin) – ćwiczenia praktycznych umiejętności diagnozowania, programowania i prowadzenia terapii; konsultacje, analizy przypadków.	
Wymagania wstępne i dodatkowe:		
Znajomość zagadnień z zakresu andragogiki i psychologii klinicznej. Wiedza z zakresu neurologii, specyficznych i niespecyficznych objawów uszkodzeń mózgu u osób w wieku podeszłym.		
Treści modułu kształcenia:		
<p>I. Obserwacja:</p> <ol style="list-style-type: none"> Zapoznanie się z zadaniami, organizacją, dokumentacją oraz specyfiką pracy placówki, na terenie której odbywać się będzie praktyka. Współpraca neurologopedy w interdyscyplinarnym zespole geriatrycznym (m.in. z neurologiem, dietetykiem, psychologiem klinicznym, rehabilitantami, pracownikami/ opiekunami medycznymi, pracownikami opieki socjalnej). Postępowanie neurologopedyczne w placówce świadczącej terapię zaburzeń mowy w chorobach neurodegeneracyjnych. Dokumentacja postępowania neurologopedycznego w placówkach świadczących terapię zaburzeń mowy w chorobach neurologicznych u osób w wieku senioralnym. Zabezpieczanie i ochrona danych osobowych pacjenta. Metody wspomagające oddziaływanie logopedyczne funkcji poznawczych w chorobach neurodegeneracyjnych w placówce, w której odbywać się będzie praktyka. Obserwacja zajęć grupowych pacjentów w wieku podeszłym z zaburzeniami mowy i komunikacji i narastającymi objawami zaburzeń mowy w chorobach neurodegeneracyjnych (np. otępienie w chorobie Alzheimera, otępienie czołowo-skroniowe, czy dyzartria i apraksja mowy w chorobach neurozwyrodnieniowych, afazja pierwotna postępująca, zespoły parkinsonowskie). Obserwacja zajęć indywidualnych z pacjentami z zaburzeniami mowy i komunikacji w wieku senioralnym (jw.). <p>II. Analiza:</p> <ol style="list-style-type: none"> Analiza pracy terapeutów, pracowników medycznych pracujących w szkole specjalnej/ ośrodka 		

szkolno-wychowawczym, ich interakcja z pacjentami.

2. Analiza postępowania neurologopedycznego w przypadku różnych zaburzeń mowy i komunikacji u osób w wieku podeszłym (np. otępienie w chorobie Alzheimera, otępienie czołowo-skroniowe, czy dyszartria i apraksja mowy w chorobach neurodegeneracyjnych, afazja pierwotna postępująca, zespoły parkinsonowskie).
3. Metody badania sprawności językowych i komunikacyjnych u pacjentów w wieku senioralnym.
4. Opracowanie 7 konspektów odtwórczych z obserwowanej terapii neurologopedycznej.
5. Opracowanie 10 konspektów twórczych (z samodzielnie przeprowadzanych zajęć neurologopedycznych).
6. Zapoznanie się ze strukturą, dokumentacją i obowiązkami neurologopedy pracującego w placówce, w której odbywać się będzie praktyka.
7. Analiza dokumentacji medycznej, wyników badań specjalistycznych (w tym neurologopedycznych) i na ich podstawie przygotowanie opinii neurologopedycznej wybranego przypadku.
8. Opracowanie studium przypadku (diagnoza neurologopedyczna, program terapii, 2 konspekty zajęć z wybranego okresu terapii).

Literatura podstawowa:

1. Gerontologopedia, red. W. Tłokiński, S. Milewski, K. Kaczorowska-Bray, Gdańsk 2018.
2. M. Hinz, Przypomnij sobie. Ćwiczenia usprawniające pamięć dla osób starszych, Gdańsk 2017.
3. Neurologopedyczne studia przypadków, red. E. Stecko, tom IV i V, Warszawa 2017.
4. W. Tłokiński, H. Olszewski, Zaburzenia mowy związane z wiekiem. W: Biomedyczne podstawy logopedii. Red. S. Milewski, J. Kuczkowski, K. Kaczorowska-Bray. Gdańsk 2014, s. 410- 428.
5. K. Szłapa, I. Tomasiak, S. Wrzesiński, Jak pomóc nie zapomnieć? Ćwiczenia pamięci i mowy, Gdańsk 2017.

Literatura dodatkowa:

1. Logopedia. Standardy postępowania logopedycznego, red. S. Grabias, T. Woźniak, J. Panasiuk, Wydawnictwo UMCS, Lublin 2015.
2. M. Czarnkowska, A. Lipa, P. Wójcik-Topór, Ćwiczenia operacji myślowych, 2016.

Planowane formy/działania/metody dydaktyczne:

Praktyka studenta odbywa się pod kierunkiem uczelnianego opiekuna praktyk. W jej ramach studenci uczestniczą w obserwacji zajęć dydaktycznych, terapeutycznych oraz neurologopedycznych prowadzonych w wybranej przez uczelnianego opiekuna praktyki szkole specjalnej/ ośrodka szkolno-wychowawczym. Podczas praktyki podejmowane są następujące działania: obserwacja zajęć dydaktyczno-terapeutycznych oraz neurologopedycznych, programowanie i planowanie terapii neurologopedycznej. Opracowanie zestawu ćwiczeń i pomocy w ramach prowadzonych zajęć logopedycznych (co najmniej 10 zestawów ćwiczeń).

Sposoby weryfikacji efektów uczenia się osiągniętych przez studenta:

Efekty będą sprawdzane poprzez ocenę postawy studenta podczas praktyk (zaangażowana/ niezaangażowana), ocenę udziału w dyskusjach i analizach (udział/ brak udziału), ocenę z przeprowadzonych przez studenta zajęć neurologopedycznych, ocenę z opracowania konspektów odtwórczych, twórczych oraz studium przypadku (suma z ocen cząstkowych: ocena 2-5), pozytywna ocena uczelnianego opiekuna praktyki.

Forma i warunki zaliczenia:

Warunek uzyskania zaliczenia przedmiotu: obserwacja zajęć dydaktycznych, terapeutycznych oraz z diagnozy i terapii neurologopedycznej odbywającej się w wybranej przez uczelnianego opiekuna praktyki placówce oświatowej (opracowanie 7 konspektów odtwórczych i 10 konspektów twórczych), przygotowanie i opracowanie studium przypadku. Pozytywna opinia uczelnianego opiekuna praktyk.

Poprawy: brak możliwości poprawy, w przypadku negatywnej oceny praktyki student powinien odbyć ponownie praktykę.

Bilans punktów ECTS:

Studia stacjonarne	
Aktywność	Obciążenie studenta
Liczba godzin praktyk	50 godzin
Samodzielne przygotowanie się do prowadzonych zajęć, przygotowanie konspektów i analizy przypadków	5 godzin
Sumaryczne obciążenie pracą studenta	55 godzin
Punkty ECTS za przedmiot	2 ECTS

Sylabus przedmiotu / modułu kształcenia		
Nazwa przedmiotu/modułu kształcenia:	Seminarium magisterskie	
Nazwa w języku angielskim:	Master's seminar	
Język wykładowy:	polski	
Kierunek studiów, dla którego przedmiot jest oferowany:	Logopedia	
Jednostka realizująca:	Wydział Nauk Humanistycznych	
Rodzaj przedmiotu/modułu kształcenia (obowiązkowy/fakultatywny):	obowiązkowy	
Poziom modułu kształcenia (np. pierwszego lub drugiego stopnia):	drugiego stopnia	
Rok studiów:	drugi	
Semestr:	trzeci – czwarty	
Liczba punktów ECTS:	10 ECTS	
Imię i nazwisko koordynatora przedmiotu:	dr hab. Alina Maciejewska, prof. UwS	
Imię i nazwisko prowadzących zajęcia:	dr hab. Alina Maciejewska, prof. UwS	
Założenia i cele przedmiotu:	Pogłębienie wiedzy na temat diagnozowania, programowania i prowadzenia terapii logopedycznej. Przygotowanie przez studenta pracy dyplomowej w zakresie logopedii.	
Symbol efektu	Efekt uczenia się: WIEDZA	Symbol efektu kierunkowego
W_01	Zna najważniejsze opracowania oraz dysponuje wiedzą na temat metodologii badawczych.	K_W06
W_05	Ma poszerzoną wiedzę o nowych osiągnięciach w zakresie wybranej specjalizacji dyplomowej.	K_W14
Symbol efektu	Efekt uczenia się: UMIEJĘTNOŚCI	Symbol efektu kierunkowego
U_01	Ma wyższe niż przeciętne umiejętności posługiwania się nowoczesnymi mediami komunikacyjnymi, potrafi wyszukiwać, gromadzić, analizować i interpretować materiał badawczy.	K_U06, K_U16
U_02	Ma umiejętność wyszukiwania informacji bibliograficznych związanych z wybranym problemem badawczym.	K_U15, K_U17, K_U18
Symbol efektu	Efekt uczenia się: KOMPETENCJE SPOŁECZNE	Symbol efektu kierunkowego
K_01	Zna ograniczenia własnej wiedzy i rozumie potrzebę dalszego kształcenia.	K_K01
Forma i typy zajęć:	Ćwiczenia – 30 godzin.	
Wymagania wstępne i dodatkowe:		
Rozszerzona wiedza w zakresie nauki o języku, metodologii badań logopedycznych.		

Treści modułu kształcenia:

1. Wybór tematów prac dyplomowych spośród tematów proponowanych.
2. Planowanie eksperymentu badawczego; założenia, cele, hipotezy, metody badań logopedycznych.
3. Komentarz promotora co do specyfiki merytorycznej seminarium i podjętych na nim tematów. Etapy przygotowywania pracy magisterskiej o charakterze językoznawczym.
4. Gromadzenie bibliografii, źródła bibliografii, zasady dotyczące gromadzenia i analizowania literatury, bazy danych.
5. Koncepcja metodologiczna pracy. Zagadnienie stanu badań.
6. Kompozycja pracy: spis treści, indeksy, aneksy, bibliografia.
7. Prezentowanie materiału językowego w pracy magisterskiej.
8. Praca magisterska jako gatunek stylu naukowego. Cechy stylu naukowego. Błędy stylistyczne.
9. Segmentacja tekstu pracy magisterskiej na rozdziały, podrozdziały, punkty i podpunkty. Funkcje akapitów.
10. Spójność linearna i semantyczna tekstu pracy naukowej: komplementarność rozdziałów.
11. Gromadzenie i indeksowanie materiału językowego na potrzeby danej pracy magisterskiej. Próba interpretacji zebranego materiału językowego pod kątem tematu pracy.
12. Konwencje opisu bibliograficznego oraz konsekwencje wyboru jednej z nich na potrzeby danej pracy magisterskiej.
13. Redagowanie pracy. Prezentowanie na zajęciach poszczególnych rozdziałów pracy. Korekta i autokorekta zredagowanych fragmentów prac magisterskich.

Literatura podstawowa:

1. Logopedia. Teoria zaburzeń mowy, red. S. Grabias, M. Kurkowski, Lublin 2012.
2. Grabias S., Język w zachowaniach społecznych, Lublin 2003.
3. Grucza F., Lingwistyka stosowana. Historia, zadania, osiągnięcia, Warszawa 2007.
4. Woźniak T., Domagała A., Język, interakcja, zaburzenia mowy, Lublin 2007.
5. Markowski A., Kultura języka polskiego. Teoria. Zagadnienia leksykalne, Wyd. PWN, Warszawa 2005.
6. Jadacka H., Kultura języka polskiego. Fleksja, słowotwórstwo, składnia, Wyd. PWN, Warszawa 2005.
7. Współczesny język polski. Praca zbiorowa pod red. nauk. J. Bartmińskiego, Wyd. UMCS, Lublin 2001.
8. Milewski S., Kaczorowska-Bray K., Metodologia badań logopedycznych. Z perspektywy teorii i praktyki, Gdańsk 2015.

Literatura dodatkowa:

1. Diagnoza logopedyczna. Podręcznik akademicki, red. E. Czaplewska, S. Milewski, Gdańsk 2012.
2. Grabias S., Logopedia – nauka o biologicznych uwarunkowaniach języka i zachowań językowych, „Logopedia”, t. 39/40, Lublin 2011, s. 9-34.
3. Grabias S., Postępowanie logopedyczne. Diagnoza, programowanie terapii, terapia, „Logopedia”, t. 37, 2008, s. 13-27.
4. Logopedia. Pytania i odpowiedzi, red. T. Gałkowski, G. Jastrzębowska, Opole 2003.
5. Standardy postępowania logopedycznego, „Logopedia”, t. 37, 2008.
6. Sztuka pisania. Przewodnik po tekstach użytkowych, M. Zaśko-Zielińska, A. Majewska-Tworek, T. Piekot, PWN, Warszawa 2008.
7. Wolański, Edycja tekstów. Praktyczny poradnik, PWN, Warszawa 2008.
8. „Conversatoria Linguistica”, t.1-6, Wyd. Akademii Podlaskiej w Siedlcach (od 2007 roku).

Planowane formy/działania/metody dydaktyczne:

Ćwiczenia umiejętności krytycznego czytania, weryfikowania informacji, efektów eksperymentów badawczych, analiz statystycznych.

Sposoby weryfikacji efektów uczenia się osiągniętych przez studenta:

Wszystkie efekty kształcenia będą sprawdzane w czasie zajęć, na podstawie przygotowanych konspektów oraz w trakcie prezentowania i omawiania poszczególnych części składowych pracy dyplomowej.

Forma i warunki zaliczenia:

Warunek uzyskania zaliczenia przedmiotu: spełnienie każdego z niżej opisanych wymagań:

- a) przygotowywanie się do zajęć i aktywne w nich uczestnictwo,
- b) przygotowanie konspektu pracy,
- c) przedstawianie poszczególnych elementów pracy dyplomowej,
- d) przygotowanie pracy magisterskiej.

Bilans punktów ECTS:

Studia stacjonarne

Aktywność	Obciążenie studenta
Udział w ćwiczeniach	30 godzin
Samodzielne przygotowanie się do zajęć; gromadzenie materiału językowego, bibliografii, praca własna nad tekstem pracy dyplomowej	180 godzin
Udział w konsultacjach z przedmiotu	40 godzin
Sumaryczne obciążenie pracą studenta	250 godzin
Punkty ECTS za przedmiot	10 ECTS